

Palvenädalaks

„Aga Tema ütles neile tähendamise sõna, et ilka peab Jumalat paluma ja ei mitte ära tüdinema.“ Luuka 18,1.

Meie elame ajal, millel varsti tüdinetakse käesolevast ja jälle nõutakse midagi uut. Selle tulemusena pole midagi piisavat ega kindlat tavalisel inimesel maailmas.

Kristlasel siiski on. Tal on pühakiri ja palve. Selle kahe relvaga Lunastaja ise võitis kõik vastupanefud võitluses maailmas. Seepärast ütles Issand, et peab ilka Jumalat paluma ega mitte sellest tüdinema. Teetudes Jumala igaveses sõnas öeldud tõotustele, on kristlasel kindel alus, ja olles siis pidevas palveühenduses taevaga, ta võib oma usuteed julgesti käia.

Adventuslikud on palverahvas. Neil on ka Jumala sõna aluseks. Seepärast nad on õnnelikumad kõigist. Sõna ja palvega, nende kahe relvaga nad on palju võite saavutanud minevikus. Nad jäävad nende relvade juure ja võivad ka tulevikus.

Do, kui palju võite on adventrahvas palves saavutanud! Kui sageli on olnud neil siin võõras maailmas tee finni pandud! Kui sageli on olnud raskusi usu pärast perekonnas, ametkohas ja mujal hingamispäeva pärast. Kui sageli olid ja, kaasvõitleja, siis üllituse kohta kadunud ja seal omad mured vägede Jehoova ette toonud! Seal oled ka tüdinematult palves võidelnud — kuni võiduni! Ja milline tänulik meel on sul siis olnud võidu saabumisel!

Adventrahva juhid ja misjonitöölised on palvemehed. Neil on väga sageli selle kalli rahva pärast võitlemist ja muresid. Aga kõik võidud saavutatakse põlvedel palves! Ma tean seda. Sageli, kui on vastustuskoorem suurem, kui seda inimene suudab kanda, kui esinevad süle- ja välisraskused, kui on vaja nõu pidada Jumala töö pärast, kui on hingedepäästmise koorem hingel, kui on vaja kaduvat talle tagasi tuua, ja palju, palju muid põhjusi, siis on vennad palves Issanda ees.

Ei pea mitte ära tüdinema. Palvetada võib kõikjal, ja ei mitte ühki palvekoosolekul. Viitades ja töötades inimeste keskel võib palvetada. Palveühendus võib olla pidev taevaga. Tänavamüüra, töökojas masinate undamises, inimestega kõneledes jne. võib hinge vaikne palve üles tõusta taevasse. Neemia tegi kindra nõnda, kui esines kuningas ees. Ta sai võidu.

On saabunud palvenädal adventperes. Jälle on möödunud aasta kõige oma rõõmude ja muredega ja adventrahvas koguneb ihijesse palvesse üle terve suure maailma. Mõtleme sellele! Kõiges maailmas palvetab Jumala rahvas ühekorraga!

Meie tuleme heameelel palvenädalasse ja meie kõik, koguduse liikmed ja ametnikud, adventpere ühes misjonitöölisega koguneme tänuvälks. Meil on selleks palju põhjusi.

Issand on meid kannud otsekui kottatüüvil. Meil endil pole aimugi, kus waenlane karvatses neid rünnata ja kus taevainglid löid neid tagasi. Meil on põhjust tänada Jumalat selle eest.

Tänuvälksed meie hingest tõusevad üles Issanda poole, et meie kallil kodumaal on rahvapäevad, ja et ewangeeliumikuulutuse võib talistamatult edeneda. Nõnda kui Piibel õpetab, nii on ka meie lohus tänada Jumalat ja paluda riigivallitsuse eest. Jumal on meie kodumaa juhte kaitsnud ja juhatanud.

Jumal on ka oma tööd õnnistanud ja juhatanud. Kõikides Liidu eesmärkides oleme saavutanud võidu. See on suure Jumala armu ning meie kaasvõitlejate ja misjonitöölisete usutavuse tulemus. Jumala töö ei pea kannatama ei kriiside, meeleolude ega muude raskuste all.

Meie väikest misjonitööli on Jumal õnnistanud. Väheste vahenditega on töö alatud ja ometi on sellega kuidagi läbi saadud, ehkki paljudes asjades pidi waevu läbi saama. Kool töötab innuga ja ühesmeeles. Õpilased on asja juures ja õpetajad teevad oma tööd andunult. Palju põhjusi on meil tänada Jumalat meie v a t k o o l i eest!

Siis veel: ewangeeliumitöö, meie noored ja lapsed, osakondade töö, kirjandustöö jne., meie ruum ei luba neid kõiki kirjeldada pikemalt, — nende kõikide pärast on meil põhjust Jumalat tänada.

Teeme seda palvenädalal. Koguneme kõik, vanad ja noored, määratud palvepäevadel Issanda ette. Ka muul ajal palvetame sellel nädalal rohkesti. Tunnistagem üksteisele oma eeskusi ja lahendamise võimed. Olgem head karjased ja toogem eeskimud lambad jälle koju. Andestagem. Ja andkem endid siis jälle kõik uuesti Issandale üle, ning seda palvenädalat lõpetades toogem ka oma ohver, mille tõukeks on enesepühendus.

Wõiks taevane Issa meid kõiki õnnistada adventrahva palvenädalal! Ed. Mägi.

Palvenädala mõttest ja korraldamisest

Koguduse vanematele ja jutlustajatele

Päevad ja kuud 1937. aastal on möödunud kiiresti. On saabunud jällegi palvenädal, kus mõelda enesele ja ajale. Möödunud aastal oli maailmas mitmes kohas väga tõsine olukord. Soolimata rahvaste kramplikest piüetetest on tõusnud ähvardatavad lõuepihved ilmapiirile. Need neid segasid olukordi, mis haaravad inimeste südameid, on inimesi, kes ei pane tähele ohtusid ning lähewad üha kaugemale kurjuse ja wägivaliaga. Ülekohus wõtab väga wõimust. Meie tsivilisatsiooni ühtele hoonetele on tellinud praod ja ta ähwardab wariseda.

Sellele, kes waatab maailma olukordi inimlikuist heisukohast, paistab tulewik tume ja lootusetu. Kes aga õpib asju nägema pühakirja walguisel, see näeb neis olukordades Kristuse tuleku kuulutajaid, näeb Jumala rahu- ja õiguseriigi saabumist.

Loengud palvenädala jaoks on koostatud selle hooiwiga, et kinnitada meie kogudusi kogu maailmas, ja koostamisel on tõsiselt palvetatud ja hoolikalt järele mõeldud. General Kontwerentzi nõukogu hooiwiks on, et praegusel katsumiseajal igati teeks oma parimat, et palvenädal tooks esile tõise pöördeme meie kaaswõitlejate elus. Wõitksid need palwetunnid tuua meie liikmetele niisuguse läbielut, mis neid aitab wälja selle maailma tühjusest ning annab tõelise wõimu ja õndsa lootuse.

Et see palvenädal saaks olla õnnistuseks kogudustele, siis wajab iga koosolek hoolikat ettevalmistust. Tuleb walida head lugejad, kes need tähtsad kuulutused hästi edasi annawad. Lugejatele tehke ülesanne juba aegsalt, et nad wõiwad loengusse hiiweneda ja selle mõttest täielikult aru saada; sellest on kasu kogudusele. Pärast lugemist wõetagu aega palwetamiseks ja läbielude tunnustamiseks. Tehke ilka ja jälle üleskutse palwetamiseks nende asjade pärast, mis loeng on südamele pannud.

Erilist hoolt selle eest, et meie noored wõtaksid oja kõigist palwekoosolekust ja nad wõiksid tunda tõise usuelu õhkkonda; see saab neid kinnitama usuwõitluses. Nii mõnigi hing on saanud häärasjel palwekoosolekul ümberpöörmise.

Soolitsege ka selle eest, et lastele peetakse eraldi koosolekud. Laste õpetajatele on siin loengud, mille järele tuleb lastele jutustada. Tallekesed kirjandused peawad saama toidetud nagu lambadki.

Meie südamlik hooiw on paluda oma rahwast tuua heameeseline õhwer. Tõisjed palwed neilt maadelt, kus walitseb pimedus ja häda, puudutawad kindlasti meie hõikide südant. Eriline õhweri-

and praegu saab julgustama meie ustawaid misjonääre kaugel oma töökohtadel. Maailmas on wirtsits pühadel teha kingitusi. Aga ustawatel Jumala lastel ei tundu raske tuua iseäraline and Jumala töö jaoks. „Selles ei ole midagi laita, kui teeme kingituse neile, kellel on abi hädasti tarwis. Aga ma palun teid, õed-wennad, ärge kingige mitte ainult selle pärast, et see on homme, neile, kellel on küllalt, kuna siis jääb teil wähe üle waeste jaoks ja wõib-olla unustate hoopis ära Jumala asja. Laske see raha, mille te kulutate mitterawalike kingituste peale, minna Jumala warakambrisse.“ (E. G. White, „Review and Herald“, 1881.)

On hea, kui palvenädala esimesel hingamispäewal räägitakse järgmisel hingamispäewal toimuwast palvenädalaannete kogumisest ja sellest jagatakse ümbriskud.

Me saadame need loengud wälja Jumalat paludes, et see palvenädal saaks suureks õnnistuseks usklikele „kõigist suguharudest, keeltest ja rahwastest,“ kes tunnustawad kolme-ingli-kuulutust ja ootawad seda, kes tuleb ära päästma.

General Kontwerentzi nõukogu.

KÄESOLEVA NUMBRI SISU:

Palvenädalaks

Palvenädala mõttest ja korraldamisest

Loengud palvenädalal:

Kristus meie eestkostja

Püha Waimu and

Elia kuulutus

Püha ja vaga elu

Töö läheneb lõpule

Meie noored ja meie töö

Jumala majapidajad

Tõuse üles, saa valgustatud!

Loengud lastekoosolekuteks

Valimised aastavahetusel

Tööst Petseris

Tänu töö eest

Misjonipõllud.

PALVENÄDAL PEETAKSE 4.—11. DETSEMBRIS.

Loengud on ette nähtud iga päewa jaoks. Kui ei ole võimalus igal päewal pidada koosolekut, siis loetagu koosolekul mitu loengut.

Loengud palvenädalal

Esimene loeng

Kristus meie eestkostja

V. G. Turner

Pühakirjas öeldakse mitmel korral täie rõhutusel, et Jumal „on seadnud ühe päeva, millal ta tahab maailma peale kohut mõista.“ (Mk. t. 17, 31.)

Tulevase kohtu mõte on alati köitnud tõsiselt mõtlejate inimeste meeli. Kes on selle sündmuse tähenduse kohta jõudnud selgusele, weendudes, et see puutub kind ka isiklikult temasse, see waatab sellele tunnile tõsiselt, millal temal tuleb astuda taevase kohtuniku ette. Kohus käib wabaksõnsetuile töötatud auliku päranduse kättesaamise aja eel. Ükski ei wõi end kohtust kõrwale hoida: „Sest meie peame kõik awalikuks saama Kristuse kohtu-järje ees, et igaüks peab seda mööda saama, kuidas tema ihus on teinud, olgu see hea või kuri.“ (2. Kor. 5, 10.) „Sest Jumal wiib kõik, mis tehtud, kohtu ette, ja kõik, mis salaja, olgu see hea või kuri.“ (Kol. 12, 14.)

Kohus ulatab kõikjale. Tema otjusele alluwad kõik. See on põhjalik, kuni wäiksemate üksikasjadeni; see ulatab isegi salajaimate asjade üle meie elus. Kõik meie teod, olgu need head või kurjad, wõetakse waatluse alla. Otjustamisel on kas elu või surm; see on erapooletu ja lõplik, sest seal ei ole wastulauseite andmise võimalust.

Meie kui adventrahwas oleme saanud walguist prohwetikuulutuste kohta. Meie mõistame wäga hästi, et mõningais prohwetikuulutusis kõneldakse kohtust. Me teame kes on kohtunik, kus see kohus peetakse millised möödupuud seal maffjavad, kuidas kohturaamatud on sisse seatud, misjaguise käsu läbi kohut mõistetakse, kes on tunnistajad, kes täidab kaitsja ülesandeid, millal see sündmus algab, kuidas kõlawad otjused ja mil wiisil need täide saadetakse. Iga toiming on wäga tähtis ja tunnistab Jumala hoolikusest, et kõik wõiks sündida korra järele. Me ei suuda sellele ainele nii palju aega pühendada, kui waja on, ega kõiki üksikasju täielikult uurida; me peame oma tähelepantu juhtima sellele tõsiasjale, et meil kui kohtu-alusel rahwal, sellele peagi kuulutatakse lõppotsus, on tubli eestkostja, kes korraldab iga asja hästi, ja selle eestpalwe ning wabaksõnsetmine toob igaweise elu. Siiski enne, kui me waatleme eestkostja ametit ja ülesannet lähemalt, paneme lihidalt tähele üksikuid olufordi kohtus.

Kohtumõistja ja kohtupaid.

Kohtumõistja on Jumal ja Jeesus Kristus on kaaskohtunik. Iuba meie juhtimise oli öeldud,

et Jumal „on seadnud ühe päewa, millal ta tahab maailma peale kohut mõista õiguses ühe mehe läbi, keda ta selleks on seadnud, ja on kõigile sellest tõenduse annud, kui ta teda surmast üles äratas.“ (Mk. t. 17, 31.)

Kohtupaid on taewas Jumala aujärje ees. „Ja ma nägin seda, kuni aujärjed sinna pandi ja Wana päewist istus sinna. . . Kohus istus maha ja raamatud tehti lahti.“ (Zaan. 7, 9, 10.) „Jehoowa on omas pühhas templis, Jehoowal on ta aujärg taewas.“ (Saul 11, 4.)

Kohturaamatud.

Aruanne nende elust, kelle peale kohut mõistetakse, on taewastes raamatutes üles kirjutatud. „Ja ma nägin surmu, pisikesed ja suured Jumala ees seiswat, ja raamatud tehti lahti, ja teine raamat tehti lahti, see on eluraamat; ja surmite peale mõisteti kohut sedamööda kui raamatute sisse oli kirjutatud, nende tegude järele.“ (Sln. 20, 12.) Wäljendustest „raamatud“ ja „teine raamat“ me peame järeldama, et seal on tegemist wähemalt kolmesjaguiste raamatutega. Teiste kirjakohtade wõrdlus õigustab meid selleks.

Esimesena on seal eluraamat. Me teame, et lunastatute nimed, kes Jumala linna walguses käiwad, „on kirjutatud Talle eluraamatusse.“ (Sln. 21, 27.)

Uma jingritele, kes wõõrustajid selle üle, et kurjad waimud on nende meelewalla all, ütleb Jeesus: „. . . olge enam wõõrsad, et teie nimed taewas on üles pandud.“ Eluraamat on kirjutatud igaühe nimi, kes on Kristuse oma lunastajana wastu wõtnud. Paistab kui ei oleks sel raamatul mingit muud tähtsust, kui et see on ainult nimistu.

Teine raamat on mälestuseraamat. „Need, kes Jehoowat kardawad, räägiwad siis isekeskis üksteise wastu: Küll Jehoowa paneb tähele ja kuuleb, ja üks mälestuseraamat on kirjutatud tema palge ees, nende heaks, kes Jehoowat kardawad ja tema nime peale mõtlewad.“ (Wäl. 3, 16.)

„Jumala mälestuseraamat“ kaalutakse üles iga õige tegu. Seal on üles kirjutatud iga kirjatuse ja pahe arawõitmise; seal on üles märgitud iga õrn kaastundeawaldus, ennasthalgaw tegu ja Kristuse wäwast kannatatud mure ning walu.“ („Gr. Kampf“, lfl. 552.)

Kolmandas raamatus on kõik meie patud meid alati saatwa ingli poolt üles märgitud. Seda

wõits ehk ka jumaraamatuks nimetada. Jumal manitseb Jeesaja läbi: „Vaata, see on üles kirjutatud mu palge ette. . . , teie suur ülekohtus ja teie wanemate suur ülekohtus, ütleb Jehoowa.“ (Jes. 65, 6. 7.) Ja Jeremia läbi ütleb Jumal: „Et ja ennast küll lehelisega peseksid, ja wõtaksid enesele palju seepi, jüiski jääb su ülekohtus üles kirjutatud minu ees, ütleb Jssand.“ (Jerem. 2, 22.)

Seega on siis taewa raamatutes üles kirjutatud meie nimed ja aruanne meie elust, „kõik, mis talaja, olgu see hea või kuri.“ (Rog. 12, 14.) Iga tühi sõna, mis on räägitud (Matt. 12, 36), ja iga hea tegu meie elus — kõik see on üles kirjutatud raamatutesse, mille järele meie peale kohut mõistetakse.

M õ õ d u p u u k o h t u s .

Kohtus tarvitataw mõõdupuu on Jumala käsi, muutmatu, püha ja hea, Jumala iseloomu väljendus, tema armastuse ilmutus. Raamatus „Christi Gleichnisse“, Mt. 310. me loeme: „Tnime, kes saab osa jumalikust iseloomust, on ka koostõlas tema õiguse suure mõõdupuuga, see on tema püha käsuga. See on mõõdupuu, millega Jumal mõõdab iga inimese teguwiisi; see on ka katsekivi, millega kohtus iseloomud läbi katsutakse. „Sest käsu läbi tuleb patutundmine.“ (Room. 3, 20.) „Aga pattu ei tunnud mina mitte muidu kui käsu läbi; sest ma ei teadnud hinna patu olemat, kui käsi ei oleks öelnud: Sina ei pea mitte hinnustama.“ (Room. 7, 7.)

T u n n i s t a j a d .

Jumala aujärje ümber seisab kohtutunnil suur hulk ingleid, arvult tuhat korda tuhat ja kümme tuhat korda kümme tuhat, kes tõendawad, kas ülesmürgitud teod tuleb käskude põhjal kas heaks või kurjaks nimetada. Need on tunnistajad, kelle silmade eest ei ole aastasadade jooksul ütski tegu warju jäänud. Nende inglite arwetepidamise kohta me loeme raamatus „Suur wõitlus“:

„Üks päew wajub teise järele igawikku, loormates taewa raamatuid aruannetega. Kord räägitud sõnu ja tehtud tegusid ei wõi enam tagasi lütsuda. Inglid on nii hea kui kurja üles märkinud. . . Kui wõiks kõrvaldada waheriet, mis lahutab nähtawa maailma nähtamatust, ja kui inimlapsed näeksid ingleid, kui need märgiwad üles iga sõna, mis lord awaldatakse kohtus, kui palju sõnu jääks wäljendamata, kui palju tegusid teostamata!“ (Wh. 558.)

K o h t u a e g .

Käsi on kohtujuhthnõör, raamatud sijaldawad aruandeid ja inglid on tunnistajatena Jumala aujärje juures. Ka aja juhtes, millal see kohtus algab, meil ei ole waja kahewahel olla, kui me Taan. 8, 14. wäljendatud prohwetikuulutust õieti mõistame. On öeldud: „Kuni kaks tuhat kolm-

sada õhtut-hommikut mööda saawad, siis peab pühapäik saama õigeks tehtud.“ Meile adventistidele, kes me teame, et elame uurimisõhtu ajal ja et 1844. aastal arwati raamatud ja algas kohtus, peaks aja tähtsus olema tõsiselt manitsufeks. Tol ajal tõlas kolme-ingli-kuulutus Ilm. r. 14. ptk.: „Kartke Jumalat ja andkem temale au, sest et tema kohtutund on tulnud.“

Sellega kutsuti inimesi üles lahkuma maailma efsiteedelt ja segadustest ning pöörama Jumala poole, olles sõnakuulelik tema käskudele. Mates 1844. aastast esitatakse aruanded inimeste tegude üle maailma kohtumõistjale, kus esmalt läbi waadatakse nende aruanded, kes on olnud ustawad Jumalale. Kohtus kurjade üle, kelle nimed ei ole märgitud eluraamatus, on hiljem. „Sest aeg on, et kohtus peab Jumala kojast hakkama; aga kui see meist esmalt hakkab, mis ots saab siis neile, kes Jumala armuõpetuse sõna ei kuule.“ (1. Peetr. 4, 17.)

P ü h a l i k a e g .

Meile on täna tõelik äralepitamispäew kätte jõudnud. Ettetähenduslikus teenistuses oli ainult neil aja äralepitamispäewa teenistusest, kes oma pattu üles tunnistades ja kahetsedes Jumala juure tulid, ja kelle patuohwri veri oli siis kantud pühasse paika. Iisraeli igaaastasele äralepitamispäewale järgnes kõbe lehtmajade püha, samuti järgneb ka taewases templis peetawale lõplikule äralepitamispäewale Kristuse tulek pilwedes; see on juublipäew, millal Jumala rahwas saab iga wesele kodumaale.

Äralepitamispäew oli Iisraeli rahwale pühalikem sündmus aastas, samuti on kohtuaeg pühalikem aeg wainulikule Iisraelile. Praegu me elame just sel ajal. Pühapaiga puhastamine ja pattude kõrvaldamine esitas tingimuse, et igaüks end läbi katsus, oma pattu südamest kahetses ja awameelselt tunnistas, puhastades nõnda oma wahekorra inimestega kui ka Jumalaga. Sel erilisel päewal aastas läks ülennpreester üksi, kui wahemees Jumala ja inimeste wahel, kõige pühamasse paika, astudes Jumala au lähedusesse, et teostada rahwa lepitamine.

K r i s t u s m e i e e e s t k o s t j a .

Kristus on meie eestkostja. Lõpetades oma teenistuse pühapaiga esimeses osas algas ta oma lõputeenistust kõige pühamas paigas ja palub Jumala palge ees meie eest. Nimed waadatakse läbi järjekorras. Mates esimese inimpaariga tuleb iga nimi waatluse alla ja iga juhtumi üle otustatakse täpselt. Tnime ise ei ole selleks mitte kohal. Tema nimi on üles kirjutatud, aruanne on seal tõetruult esitatud, tunnistajad on kohal ja kohtumõistja istub aujärjel. Kuna mälestusraamat esitab häid tegusid ja puhtaid mõtteid ning sõnu, kõneleb jumaraamat jüürist, ja wähemgi jüü

tähendab, kui see ei ole kustutatud, süüdlaseks tunnustamist ja põhjustab surma. Jumal on aga halastaja ega taha „et ükski peaks hukka saama, vaid et igauks parandaks meelt. Tema ootab, et see üks isik, selle sõna on tõde ja kes ise on kohal, süüdlase eest välja astuks ja surmaraamatus asuwa kaebuse oma vastutunnistusega mõjutuks teeks. See üks ei ole keegi muu kui meie Ülempreester Jeesus Kristus, Tall, kes on tapetud, meie eestkostja. Teda on läbi katsetatud ja ustavana leitud; tema on suuteline täitma Jumala käsu nõudeid, mis on mõõdukaks kohtus, ja kõiki õndsaks tegema, kes tema läbi Jumala juure tulevad. „Aga kui keegi on pattu teinud, siis on meil eestkostja Jsa juures, Jeesus Kristus, kes õige on.“ (1. Joh. 2, 1.) Sest Kristus ei ole mitte sinna pühapaiga sisse läinud, mis kätega on tehtud, mis on tõsi pühapaiga tähendamine, vaid sinna taeva sisse, ennast nüüd näitama Jumala palge ees meie eest.“ (Eebr. 9, 24.) „Seepärast võib tema ka alati ja täiesti õndsaks teha neid, kes tema läbi Jumala juure tulevad, ja elab ikka selleks, et ta nende eest palub.“ (Eebr. 7, 25.)

Meie vastutus.

Aga kui meie tahame kohtus armu leida, enne kui meie nimed ette tulevad, siis ei pea meie poolt täielik ja ehtne patukahetsus puuduma, vaid me peame uskuma, et Kristusel on vägi pattu andestada. Kui Kristuse patuta olek peab olema süüdlaseks vastukaaluks meie nime juures leidumatele süüdistustele, mis leiduvad surmaraamatus, siis peab Jeesuse elu olema tunginud meie ellu, ja see peab olema hooletas Jumala kästudega. Jumal olgu tänatud, tema on kannud hoolt selle eest. Kristus ise ütleb: „Mina, mina olen see, kes ju üleastumised kustutab iseene pärast, ega tuleta sinu pattu mitte meele.“ (Jees. 43, 25.) „Seepärast igauks, kes mind tunnustab inimeste ees, seda tahan ka mina tunnustada oma Isa ees, kes taevas on. Aga kes mind ära salgab inimeste ees, teda tahan ka mina ära salata oma Isa ees, kes taevas on.“ (Matt. 10, 32. 33.)

Olleme sel otjustaval tunnil teadlikud fogu selle tõsi süüdlase käigust. Jumal istub oma aujärjel. „Ta aujärg oli kui tululeegid. Tulejõgi läks välja ta juurest, tuhat korda tuhat teenis teda ja kümme tuhat seis tema ees. Kohus istus maha ja raamatud tehti lahti.“ (Laan. 7, 9. 10.)

Kohus.

Surmaraamat esitab kõigile ilma erandita süüdistuse: „Sest kõik on pattu teinud ja on Jumala auist ilma.“ (Rooma 3, 23.) Kui nüüd lunastatute nimed esitatakse ja kui surmaraamat nende süüid tõendab, siis tõstab Ünnistegija oma haavatud käed Isa ees üles ja ütleb: „Mina tunnen neid nime järele, oma käte peale olen ma nad

märkinud.“ — „Jumala meelepärased ohvrid on üks rõhutatud waim; üht rõhutatud ja rufuks peetud süüdlase ei laida ja mitte, Jumal.“ — Ja oma rahwa pealekaebajale ta ütleb: „Jehoowa sõideldu sind, saatan! Jah, Jehoowa, kes Jeruusalemma on ära walinud, sõideldu sind; eks see sinane ole üks tuhk, mis tulest välja kistud.“ (Suur Wõitlus, lhf. 555.)

Saatanal on võimatu oma süüdistusi maks waks jätta, sest Kristus on oma werega maksnud lunastushinna, ja patune, kes teda on endale eestkostjaks walinud, mõistetakse wabaks ja temale andestatakse. Wõlg surmaraamatus kustutatakse ja ainult tema nimi jääb eluraamatusse ja õilsad mõtted ja sõnad ja head teod jääwad mälestuse raamatusse. Wiklik on patuta, ilma wähemagi süüta Jumala ees, ja Kristuse tulekul tõdeneb tema juures töötus: „Nemad kõnnivad minuga walgeis riideis, sest nemad on seda wäärt.“ Siis on tulnud tund, millal Jumal ütleb selle sõna täies mõttes: „Ma tahan nende ülekohtu andeks anda ega taha mitte enam nende patu peale mõelda.“ (Jerem. 31, 34.) Tänaigem Jumalat tema Poja, meie Ünnistegija ja Eestkostja pärast!

Jeesuse lepitusteenuste lõpp.

Meie pattude kustutamine Kristuse eestkostmise läbi teostatakse Kristuse tulemise eel. Kui kõikide nimed, kes on üles kirjutatud eluraamatusse, on järele uuritud, siis lõpetatakse uurimiskohus. Jeesuse teenimine kõige pühamas paigas on lõpetatud. Seda kirjeldatakse meile järgnevalt:

„Ta tõstis oma käed üles ja ütles waljul hääl: „See on lõpetatud“. Kõik pühad inglid kõrwaldasid oma kroonid peast, kui Jeesus ütles pühakult: „Kes ülekohtu teeb, see tehti weel ülekohtu, ja kes on roojane, see saagu weel roojaseks, ja kes on õige see saagu weel õigeks, ja kes on pühha, see saagu weel pühaks.“ Sga asi oli kas eluks wõi surmaks otsustatud. Kristus oli oma riigi vastu wõtnud; tema oli toomud lepitusohwri oma rahwa eest ja nende patud kustutanud.“ (Kog. ja nägem.) Siis walatakse välja nuhtlused; raskuseajad nuhtlewad kangekaelset maailma ja kõikjal walitseb wiletsus ja segadused. Jumala pühha rahwas elab sel ajal ilma wahemeheta, siiski Jumal hoiab neid kurja kiustuse eest. Inglid kaitsewad neid, sest nad paluwad päewad ja ööd wabastust, ja Jumal kuuleb nende kiskendamist.

Kristuse tulek.

Ülki ilmuvad imelised märgid taewalaotuses. Kõle maawärisemine raputab maad, hawad awanevad ja pühhad tulewad ihus haudadest välja; taewas awaneb ja sulgeb end jälle, mäed kõiguwad ja meri wabiseb, — Jumala hääl kõlab üle maa andes teada Kristuse tulemise päewa ja

tunni. Usklikud tõstavad üles oma pead, ja siis ilmub Inimesepoeg ja tuleb suurel valgel pilvel ühes pühade inglitega oma au sees. Tema otse-est ehib suur kroon. Tema riietel ja wööl on kirjutatud: „Kuningate kuningas ja isandate Issand“. Tema pale paistab päikesena, tema filmad sarnanewad tuleleekidele, tema jalad on kui tuline wašk. Tema hääl kõlab usklikkudele armsa muusikana, jumalakartmatuile aga pikseana. Siemurult paluwad wiimased mägesid, et need langeksid nende peale, kattes neid Talle wiha eest, aga pühade huultelt kostab juubelihüüid: „Waata, see on meie Jumal, keda meie oleme oodanud, tema päästab meid.“

Siis tulewad õiged, keda jum on finni pidanud aastasadu, haudadest, koobastest ja merest wälja, ühinedes muudetud elawate õigetega ja lähewad nendega ühiselt üles Issandale wastu,

Teine loeng

Büha Waimu and

J. E. Fulton

Jumal on annud maailmale ja kogudusele kaks imelist, wõrdlematut andi. Ta saatis oma ainu-õündinud Poja meie õnnistegijaks ja lunastajaks, ja ta saatis Büha Waimu, jumaluse kolmanda isiku, kes peab meid õpetama, juhutama ja trööstima. Need kaks taewa saadikut on juba algusest peale olnud meie maailma teenistuses. Maailma loomisel olid nemad mõlemad, Jumala Poeg ja Büha Waim, ja neil oli osa loomistöös. Jumala Pojast, Sõnast, on meile ilmutatud, et tema oli Jumala juures, tema on ise Jumal ja ta on teinud kõik asjad; Bühast Waimust teame, et ta oli juba siis kui maailm loodi ja tema lehwis wee kohal. (1. Moos. 1, 2.)

Me teame palju Kristuse ja Büha Waimu üle Uuest Testamendist, — nende olemisest tunnista-wad pühakirja mõlemad osad. Üks aga on selge, et Uue Testamendiga on Kristus ja Büha Waim iseäralisel wiisil lähedaseks saanud inimestele. Tema, kes oli „Sõna Jumala juures“, sai lihaks. Betlemmas sündimisest saadik on ta olnud iseäralises mõttes meie õnnistegija; sest tema sai meie sarnaseks ja wõib nüüd olla meie ülempreester. Kui Kristus pidi kurbadele jüngeritele teatama, et temal on aeg tulnud siit lahkuda ja astuda preestriametisse taewas, siis andis ta neile kaks kallist kootust: esimeseks, et ta tuleb jälle, ja teiseks, et ta saadab Büha Waimu, kes peab olema neile trööstijaks ja saatjaks ja Kristuse asemikuks maa peal.

Büha Waim inimeste juures.

Et meie lunastust täide wiia, Kristus rajas oma pühapaiga inimeste juure ja elas ühes ini-

et olla jääwalt tema juures. Milline auiline ja wõõrustaw sündmus on see! Kui me seda enesele waimus ette kujutame, siis hüüame südamest: Tule pea, Jeesus! Tule pea ja wii meid koju! — Tema tulek on tõesti usse ees. Rohus ei kesta enam kaua. Peagi wõib meie nimi ette tulla.

Ja nüüd, õed-õ vennad, kuidas on lugu meiega? Kas kõnelewad meie elu, meie teod meile need-miseotuse, ilma et eestkostja saab meie kaitseks wälja astuda, wõi oleme weendunud, et ta meie eest kostab, kui meie nimi tuleb otsustamise alla? Kingiks Jumal meile sel esimesel palwetunnil tõsise järelemõtlemisetunde, et see, mida oleme uuri-nud, liigutaks meie südant. Annaks Jumal oma armu läbi, et meid kohtutunnil niisugustena lei-takse, kes on Jeesuse were läbi puhastatud kõiki-dest pattudest.

mestega, et oma jumaliku olekut ja elu ilmutada. Na waim ülalt elas läbi uuestisünni, kui ta tuli jüngerite jaoks, kes olid Jeruusalemmas ülemas toas. Inimesena ei oleks Kristus wõinud igal pool olla, kui ta oleks jäänud maa peale. Et kogudus pidi kasvama ja lewima üle maailma, siis oli tarwis, et tuli keegi, kes wõis olla kõikjal, ja nii andis Issand, kui ta oli üles läinud, oma kogudusele ande, kelle läbi ta wõib nendega olla tihedamas ühenduses kui oli lord Petrusjega, Jakobusega ja Johannejega. Sellest Waimust ütles Jeesus: „Teie tunnete teda, sest tema jääb teie juure ja peab teie sees olema.“ Nagu Kristus elas oma ihutemplis, nii peab ka Büha Waim walmitama eluaseme mitte ühes inimeses, waid meie kõikide, Issandale pühitsetud ihudes. Meie ihud peawad olema Büha Waimu templid. Nii sai Kristuse Waim walitsejaks. Maa peal olles Kristus ilmutas Isa; ta ei teinud ega rääkinud ise-enekest, waid talitas Isa juhatusse järele. Na Waimu kohta loome: „Tema ei räägi mitte iseenekest.“ Ta räägib Kristuse asemel nagu Kristus Isa asemel. Üks sai seda teiselt, mis ta edasi andis.

Büha Waimu nimetatakse ka Kristuse Waimuks. Kristus wõis taewasse minnes õigusega öelda: „Waata, ma olen teie juures maailma ajastu õhjana,“ sest oma asemiku kaudu on ta meie juures. Nagu Poeg sai meie sarnaseks, nii peab ka Waim elama meie juures ja meie sees. Jumal loob selle tiheda ühenduse meie ja Waimu wahel kuni Kristus jälle tuleb ja astub meiega samasse wahetorda, nagu oli lord inimsooga. Nagu Kristus annab lord walituse Isa kätte, nii annab Büha Waim hooldamise Poja kätte.

Koguduse ettevalmistus.

On väga tähtis, et me Issa töotust dieti hindame, sest see käib meie aja ja töö kohta. Jeesus lubas oma jüngeritele saata Püha Waimu ning käskis mitte enne lastuda Jeruusalemmaist kuni tema asemil on tulnud. Siis tõusis ta üles taevasse. Sel puhul Kristus uuendas oma lubadust, et ta tuleb jälle tagasi. Nimelt sel silmapilgul ilmus taaks meest valgeis riides ja ütles: „Seejnanane Jeesus, kes teilt on üles võetud taevasse, see peab tulema sellamal kombel kui teie teda olete näinud taevasse ära minemat.“ Niisiis, Püha Waim on alla tulnud, et tolle rõõmsa päevani olla meie juures.

Kui pühakiri räägib Pühast Waimust, siis räägib ta tihti ka kõigi asjade lõpust. „Ja ärge kurnastage mitte Jumala püha Waimu, kellega teie olete otskui pitseriga kinnitatud äralunastamise päevani.“ (Ev. 4, 30.) „Aga mitte üks-päinis see, vaid ka need ise, kellel Waimu esimesed annid on, ja meie ise ägame iseenestest ja ootame lastedigust, see on: meie ihu ärapäastmist.“ (Rooma 8, 23.) „Aga et teie nüüd lapsed olete, on Jumal oma Poja Waimu teie südamesse läkitanud, see kirjendab: Abba, Issa!“ (Gal. 4, 6.) „Sest loodus ootab pikisilmi Jumala laste auilmumist.“ (Rooma 8, 19.) Selle mõtte täienduseks annab Jakobus ülewaatliku pildi: „Olge nüüd pikameelega, mu vennad, Issanda tulemisest saadik. Waata, maamees ootab kallist maa wilja, seda pikameelega oodates kuni ta saab warase ja hilise wihma.“ (Jak. 5, 7.) Küllw vajab warast wihma tähtsamiseks ja hilist wihma küpsmiseks. Seesama mõte on waimulikis tähenduses: warane waimuwihm jadas nelipühil, hiline waimuwihm peab sadama lõpuajal, et wilja wiia walmimisele; esimene kord jadas siis, kui küllwajad läksid küllwama, teine kord sajab lõikuseajal, mis on maailma lõpetus. Meed taiks waimuwäljawalamist kuthuvad esile „jahutamise ajad Issanda käest“ ja walmistawad ette Issanda tulefuks. Soeli ettekuulutuselt on näha, et iga usklik peab tegema iseäralise läbielu warase ja hilise wihmaga. „Ja teie, Sioni lapsed, olge väga rõõmsad ja rõõmustage Jehoowa, oma Jumala sees, sest ta annab teile Opetaja diguseks, ja lasseb teile warase ja hilise wihma maha tulla esimesel kuul.“ (Soel 2, 23.) Kuna warase wihma töotus täitub wiimsel ajal, siis näitab see kirjakoht, et iga usklik, kes end ette walmistab Kristuse tagajitulefuks, peab tegema oma elus käärase läbielu. Nagu maa vajab wihma, nii peab inimene olema saanud warase waimuwihma, et saada ka hilise waimuwihma. „Hiline wihm, mis wiib wilja walmimisele, kujutab eneses Jumala armu Püha Waimu läbi, kes walmistab kogudust Inimesepoja tulemise jaoks. Aga enne kui ei ole maha tulnud warane wihm, ei ole mingit elu;

kõrs ei tule esile. Hiline wihm wiib wiia wilja walmimisele, kui warane wihm on oma mõju awaldanud. („Test. to Ministers“, 506.) Hiline wihm on Waimu and, mis on ettevalmistuseks Jeesuse jälletuleku jaoks.

Palwe Waimu anni pärast.

Soow ja palwe Waimu õnnistuse pärast on eeltingimuseks selle saamiseks. Wanaaja prohwet manitseb juba: „Paluge Jehoowalt wihma hiliswihma ajal.“ (Saf. 10, 1.) Waimu wäljawalamine nelipühil oli wastuseks jüngerite palwetele. On öeldud: „Ja kui nelipühi päew kätte tuli, siis olid nemad kõik üksmeeles koos.“ Tolles ülemises toas otsiti kõigest südamest Jumalat. Ja neid täideti seal Püha Waimuga. Sel päewal võeti koguduse kolm tuhat hinge. Me elame nüüd ajal, millal kogudus võib ka oodata Waimu wäljawalamist. Jumal on walmis seda tegema, ta ootab ainult meie palweid. „Waim tuleb, kui meil on igatsus ja me oleme wastuwõtlikud.“ Kui väga wajame seda armuwihma üllalt! Neg ja oluford teeb seda tungiwalt wajalikuks Jumala kogudusele.

„Kristus ütles, et tema Waimu mõju on tema järelkäijate juures kuni otsani. Seda töotust aga ei hinnata nii nagu seda peaks hinnatama, see pärast ei täitu ta ka nii nagu oleks wõinud olla. Waimu anni üle mõeldakse wähe järele, ja selle tulemus on, nagu võib arwata, waimne põud, waimne pimedus, waimne kahanemine ja surm. Wähemad asjad kõidawad tähelepanu; jumalik wägi, mis on koguduse kaswamiseks ja kosumiseks tarwilik ja mis toob ka muud õnnistused, puudub, kuigi seda on pakutud väga rikkalikult. . .

„Miks me ei nälgigi ega janune Waimu anni järele, kui see on ometi abinõu, mille läbi saame jõu? Miks me ei räägi sellest, ei palweta ega kuuluta sellest? Issand on helde andma Püha Waimu, heldem kui wanemad oma lastele. . .

„Tulidus Jumala asja wastu ajas jüngrid tunnistust andma tõe jaoks. Kas see tulidus ei peaks ka meie südameid wiima selle kindla otsuse juure, et hakata rääkima lunastawast armastusest, Kristusest, ristilöödust? Kas Püha Waim ei peaks ka tänapäew tuleru tõsi järelejätmatu palwe peale ja warustama inimesi jõuga teenimise jaoks? Miks on siis kogudus nii nõrk ja waimutu? Iga kristlase eesõigus on mitte üksnes oodata meie Issanda Jeesuse Kristuse tulekut, vaid seda ka kiirustada. . . Minu õed-vennad, paluge Püha Waimu pärast.“ (Tunnist. 2, 14—16.)

Waim meie asemel.

Me ei taha jätta tähele panemata seda tõsi-asja, et Waim on juba maailma algusest inimkonna heaks töötanud. Esimest korda nimetatakse

teda juba enne inimese loomist. Ta on alati olnud inimhonnaga ühenduses. Enne weepuutust 120 aastat püüdis ta inimesi juhatada. Iisraeli rahva jaoks ta nägi waewa, aga on öeldud: „Nad kurvastasid Jumala Püha Waimu.“ Siiski aastajadade jooksul ja iseäranis pärast Kristuse tulekut on wahetford tema ja inimeste wahel muutunud tihedamaks, ja ta on wõtnud tähtsa koha Jumala koguduses. Meil on töotus, et tema, kes on olnud nii mõnigi kord Jumalast saadetud tema laste juure, saadab weel korda iseäralise töö, mida enam lähenele kõigi asjade lõpule. „Kui mina ära lähen,“ ütles Kristus, „tahan mina teda teie juure kätitada.“ Et kogudus ei oleks mitte wae nelaps, tuli Püha Waim Kristuse asemikuna, ja nii kaua kui Jeesus ei ole weel tulnud tagasi, jääb ta meie juure. Aga, oh kui wähe hoolitakse ja hinnatakse teda, kui tihti kurvastatakse teda! Nii seisab ta meie südamekuse ees ja tahab sisse tulla, et meile Jeesust ilmutada ja meid tema tulemise wastu ette valmistada. Kogu inimhonna pikal ekkirännakul Paradiisist Paradiisi püüab Waim inimesi aidata ja neid armastusega wõita; iseäranis teeb ta seda wiimseil päewil, kui Lunastaja tuleks läheneb.

„Sest loodus ootab pikisilmi Jumala laste au ilnumist. . . Sest meie teame, et kõik loodus ägab ja on ühtlasi suures waewas tänini. Aga mitte üksipäinis see, waid ka need ise, kelles on Waimu esimesed annid, ja meie ise ägame iseeneses ja ootame lastedigust, see on: meie ihu ärapäastmist. . . Aga seltsamal kombel tuleb ka Waim meie nõrkuks appi, sest meie ei tea mitte, mis meie peame paluma nõnda kui kohus on, aga see sama Waim teeb palweid meie eest ohkamistega, mis ükski ei wõi üles rääkida.“ (Rooma 8, 19. 22. 23. 26.)

Oh, et sel palwenädalal ülejäänute kogudus ühineks kõrges palwetamises ja palumises, et wõida loota ärapäastmise päewa peale! Kõik loodus ägab ja ootab lunastamise päewa; Jumala lapsed ootavad wabastamise päewa; ja Jumalale tänu, Püha Waim kostab meie eest ohkamistega. Kas ei peaks olema ka meie loht nende palujate ja ohkajate seas? Kas me ei peaks Jumalat paluma, et ta meid hoiaks, et meie ei teeks sama wiga, mis tegid inimesed enne weepuutust ja mis tegi Iisraeli rahvas? On öeldud, et inimesed enne weepuutust ei lastnud end Waimul noomida ja et Iisrael kurvastas Püha Waimu. Need näited wihmatusest on kirjutatud hoiatusesks meile, selle peale on tulnud maailma lõpp.

K u i W a i m l a h k u b i n i m e s t e
j u u r e s t.

Üks see ole märkimiswäärne, et enne weepuutust Jumal määras oma armuse piiri, kus Püha Waim ei pidanud enam inimeste juures töötama?

Tollele rahwapäiksele oli antud armuuega 120 aastat, ja siis tuli lõpp tookordsele maailmale. „Siis ütles Jehoowa: Minu Waim ei pea mitte igawesti inimeste seas noomima.“ „Ja nagu oli Noa päewil, nõnda peab olema ka Inimesepoja päewil.“ Me ei saa küll teada täpset aega, aga ka tänapäew on jälle määratud piir, kus Waim peab lõpetama töötamise inimeste juures. Jumal lõpetab töö õiguses. Mõned saawad Waimu anni ja nad saawad nagu wihud valmistatud taewasesse aita, aga teistele, kes elawad ükskõiksest wõikes wotawad waimuanni saamist ilma tingimuseta tuleb äkiline lõpp ja nad on ette valmistamata.

„Me ei tohi armuga, mis oleme saanud warase wihmaga, kergemeelselt ümber käia. Minult see, kes elab läbi selle äratundmise, saab uut äratundmist. Kui me ei hoolitse iga päew oma kaswamise eest kristlikus elus, siis ei saa Jumal end awalbada Waimu wäljawalamisega hilise wihma kujukul.“ (Test. to Ministers, lht. 507.)

Tähendamisõna kümnest neitsist seab meie silme ette kui kõrgised on wiimised päewad ja kui tarwilik on wastu wõtta Püha Waimu. Raamatust „Christi Gleichnisse“ loeme:

„Need kahesugused ootajad kujutawad kaht liiki inimesi, kes peawad end oma Isjanda ootajateks. Neid nimetatakse neitsiteks, sest nad tunnistawad puhast usku. Lambid tähendawad Jumala sõna. Saulik ütleb: „Sinu sõna on mu jalale lammitiks ja walguseks mu jalgtee peal.“ Oli on kujutus Pühast Waimust. . .

Kümme neitsit ootab maailma ajaloo õhtul. Kõik on kutsutud, kõigil on nimed, kõigil on lambid, kõik arwawad Jumalat teenivat. Kõik ootawad Kristuse tulekut. Aga wiis on walmis ja teised wiis on ehmatuses ja segaduses wäljas. . . Ühel otustamistunnil selgub nende iseloom. . . Wiimne suur läbitaksumine tuleb inimesoole antud armuaja lõpul, millal on hilja selle eest hoolitseda, mis hing wajab. . . Runtalate neitsitega kujutatud inimesed ei ole iseeneses mitte jalalikud. Neil on lugupidamine tõe wastu, pooldawad seda, lähewad nendega kaasa, kes tõe tunnistawad, kuid nad ei ole end annud Püha Waimu mõju alla. . . Waim töötab selle järele, kuidas inimene teda soowib ja temale alistub, ta loob temas uue loomuse; aga neitside läbi kujutatud inimesed on rahul pealiskaudsusega. . .

Üks tähendab enam kui pattude andestamist; see tähendab, et patud saawad meist ära wõetud ja me saame täidetud Püha Waimuga. See tähendab äratundmist, wõõmu Jumalas. See tähendab oma minast wabastatud südant, kus Kristus sees elab. . .

Ilma Jumala Waimuta ei ole pühakirja tundmisest kasu. Tõe selgitus ilma Püha Wai-

muta ei saa elustada hinge ega pühitseta südant. Võib olla tuttav Piibli käskudega ja töötustega, kuid kui Piüha Waim ei mõjuta südant, siis ei muutu iseloom. Ilma Piüha Waimu valgustusega ei suuda inimesed vahet teha tõe ja eksituse vahel ja langevad saakana karvalatesse kiusatusesse...

Piüha Waimu and süaldab taewa abi meie jaoks. See ei olene Jumalast, et tema armu riiklused ei tule alla inimestele. Kui kõik oleksid

walmis Waimu vastu võtma, siis oleksid kõik heliest täidetud." (Vh. 401—413.)

Nii nagu tooford ülemises toas Jeruusalemmas jüingrid said oma palvete peale Piüha Waimu, nii on ka nende viimsete päevade jaoks antud töötus, et Jumal tahab oma Waimu välja walada kõige liha peale. Kogudus vajab Waimu nüüd rohkem kui kunagi enne. Piüha Waim seisab südameukse ees ja palub sisselaskmist. Kas on sinu tempel temale lahti?

Kolmas loeng

Elia kuulutus

M. N. Campbell

Prohvet Elia astus üles Jumala jaadikuna ja kuulutas kohut jumalakartmatule kuningale Ahabile ning tema riigile. (1. Kun. 17.) Piibel waikib tema minewiku elust ja ametist. „Elias, Tisbe mees, Mileadi maa rahwa seas,“ see on kõik, mis me kuuleme temast. Rohkem aga polegi meil tarwis teada. Kuulutus on tähtsam kui kuulutaja.

Kuningas Ahabit, kelle ajal elas prohvet Elia, tunneme jumalakartmatuma kuningana. „Sest Ahabi jarnast ei olnud, kes oleks ennaft ära näinud kurja tegema Jehoowa silma ees, sest et ta naine Isebel teda kibutas.“ (1. Kun. 21, 25.) Oma noorusaastais tegi Ahab juure rumaluse, abielludes Ethabaali, Siidoni kuninga tütre Isebeliga. Isebel oli pühendunud juba noores eas päikesejumala teenimisele ja ta agaruse pärast Baali heaks juhiti teda juba warakult selle hirm- ja jumalakultuse saladustesse ja määrati Baali preestrinnaks. Tema abiellumine Ahabiga oli juhuseks, et Baali teenimist wiia Iisraeli, ja ta soovis veel enam teha selle madala kultuse heaks. Tema õhutusel lastis Ahab ehitada Samaaria, põhjariikide pealinna, toreda Baali templi. Ahab langes nii wäga Isebeli mõju alla, et ta „tegi Jehoowa, Iisraeli Jumala ärritamiseks enam kui kõik Iisraeli kuningad, kes enne teda olnud.“ On isegi mõningaid tõendusid selles, et anti käsk pühitseta pühapäewa hingamispäewa asemel. Kuna Isebelil oli wõim Iisraelis, siis jälitati libedasti kõiki, kes pidasid veel kinni tõelisest jumalateenistusest. Tema siht oli mitte jätta ühtki tõetunnistajat elama. Ta tappis halastamatult kõik Iisanda preestrid ja tegi karistatawaks Jumala, taewa ja maa Looja nime appihüüdmise. Võpuks ta uskus, et on kaotanud iga jälje Jumala teenimisest Iisraelis. Ometi ta eksis: Oli seitse tuhat, kes polnud veel nõikutanud oma põlwi Baali ees, ja Obadaja oli veel ustawalt warjanud seda Iisanda prohwetit ühes koopas ning hoolitlenud nende eest.

Elia kindel kuulutus.

Sellel ajajärgul astub korraga Ahabi ette Elia, näitab nõrgale, ustawusetta kuningale tema languist elawast Jumalast ja kuulutab ette ikalduse, mis peab tabama maad. Ja siis kaob ta jälle teadmatult, nagu ta tulnud, kolmeks ja pooleks aastaks. Selle aja jooksul ei lange ühtki wihmapiiska taewast, mis asub peakohal nagu wäikne wõlv. Raste ei niisuta rohtu. Ditsew Iisraeli kuningriik muutub kõrweks. Minult jõgede kallastel, mis ka kuiwarwad jäät-järgult, leidub waewaline taimkate. Elia oli ütelnud: „Mii tõesti, kui Jehoowa, Iisraeli Jumal elab, kelle ees ma seisin, ei pea kastet ega wihma neil aastail olema, kui aga mu suusõna peale.“ Ahab oli selle Elia ütelse teatanud ka Isebelile, ja kui selle sõnad täitusid, tekitas see temas ääretu wihha prohveti vastu. Isebeli ilmis oli see tõendus Iisraeli Jumala üleolekust tema jumalast, sest ka päike, keda ta kummardas, teenis Elia Jumalat ja jaotis õnnetuse Ahabi riigile. See määratu kuulus tegi päew-päewalt selgemaks päikeseteenimise asjatuse; sest waatamata kõigile palvetele päikesje poole, jaotis ta ifka halastamatult alla oma kiiri ja häwitas kõik elu. Siis tulewad Isebelile meele Elia sõnad, et kastet ega wihma ei tule muidu, „kui aga mu suusõna peale.“ Ta otjustab üles otjida Elia ja kui wajalik tundida teda ütlemas sõna, mis tooks jälle wihma. Kogu Ahabi riik otjitakse hooplega läbi, ometi ei leita jälgegi prohwetist.

Isebel pöördub ka naaberriikide poole ja wõtab neilt lubaduse, et ükski Elia ei warjaks. Wõõduwad nädalad, kuud, aastad kestwas kuumuses. Iisrael seisab häwinemise eel. Kuningas ise peab hoolitsetama oma karja eest ja neid ajama wälhes-tele kehwidele rohu- ja weepalkadele. Ometi loetakse kogu õnnetus ustawate Iisanda poolehoidjate süüks. Isebel ja Ahab ütlemad endid wabaks kõigist wastutustest hädade pärast, mis tabanud Iisraeli. 1260 kõrwetawat päewa ja samapalju

palamusest õhkuvat, võhuvat ööd ei saa juhata-
da meeleparandusele kõvaltsmuutunud patuseid.

Selle aja lõpul kerkeb Elias uuesti ilmapii-
rile. Tema eest oli hoolitsenud waese lesknaise ko-
dus hästi; jumalik arm ei lastnud kahaneda wa-
kast jahu ega kruusist õli. Issand ise oli walwa-
nud oma ustawa sulase üle. Minge häda ei wõi-
nud läheneda majale. Leiba oli talle antud ja
wett oli tal ka. Müüd seisab ta Whabi ees, kes
talle juuks annab kogu Iisraeli tabanud õnne-
tuse. „Oled sina see, kes Iisraelile tüli teeb?“
See etteheide on terwituseks. Elias wastab kart-
matult: „Ei mina tee Iisraelile tüli, aga sina
ja su sugu, et teie Jehoowa käsud maha jätate ja
sina käid Baali järel.“

Ühegi sõnaga ei nimetanud prohwet Isebeli.
Whab üksi on wastutanud oma languse eest. Tema
wõimuses oli pidurdada kurjust, mis tuli rahwa
peale Jumala käskude tähelepanematusel. Kui
Jumalale wastutanud walitseja oleks ta pidanud
seisma õiguse eest. Tema aga waatas tegewuse-
tult pealt, kui walitjuseõhjad ikka enam läksid ta
naise kätte ja jumalafartmatu kultus tõi tagakuu-
sami neile, kes pidasid Jumala käste. Elia üles-
anne oli wiia Iisrael tagasi päikesekummardami-
sest Jumala käskude pidamisele.

Wõitlus Jumala käskude pärast
elustub uuesti kristluses.

Rahlemata olenes see tema ülesandest, et
Eliast nimetataks juunariitajana ka wiimsete
päewade ujuliikumisele. Langust nimetataks aga
ka kristluses „Isebeli“ nimetusega. Tüatira ko-
kogudusele ütleb Issand: „Aga mul on pisut
süü wastu, et sa naise Isebeli, kes ennast ütleb
prohweti olewat, lased õpetada ja minu sulaseid
petta.“ „Õõwefogudus“ kaotas kauakestivate ta-
gakuusamiste tulemusena osa oma wõitluswaimust
ja katoliiklikud mõtlejad awaldasid mõju puhtale
õpetusele. Prohwetikuulutuse Isebel ütleb end ole-
wat prohweti. Katoliikluses on tõekspidamine, et
kui paawst kantslist räägib, siis kõneleb prohweti-
waim ja et tema hääl on Jumala hääl. See õpe-
tus on päikesekummardamine moodjal kujul, mis
esile tuleb kristlikus paistes. Nende jumalateenis-
tus pole lahkuminow päikesekummardajate teeni-
tusest paganlikkudes templites. Preestrite ja nun-
nade wallalisus, pühitool, erilised pühad ja eeskõi-
ge juba ürgajast päikesekultuseks määratud päew
tunnistawad moodja Isebeli olemusest. Tema
kuulmatu wiha kõigi piiblikristlaste wastu möö-
dunud sajanditel tunnistab wana Isebeli wai-
mist. Kirikuajaloo kirjutajad hindawad märt-
rite arvu, kes langejad õhwrüks sellele jumalawas-
tasele wõimule, 50—80 miljonile. Tõelikult ku-
ratlikkude wahenditega piinati usklikke ja surmati,
et ainult seeläbi puhast õpetus maa pealt kaoks.

Kutsu Jumala kummardamisele
ja tema käskude pidamisele.

Täna, päewade lõpul, põleb see wõitlus weel
ford kogu ägeduses. Nagu ka Elia päewil, sei-
sawad jälle wastamisi Jumala käsud ja Baali
teenistus, wõi Issanda hingamispäew ja Baali
aupäew. Isebel katsub kawalusega wõita enda
poole poliitilist wõimu, et jeda kasutada siis us-
kude ja eriti kõigi wastu, kes peawad Jumala
käste. Rasked tagakuusamised seisawad nendel
ees, kes kannawad Elia kuulutust ja kutsuwad
inimesi wälja Baali teenistusest Jumala käskude
pidamisele.

Prohwet Malakia raamatus leiame töotuse,
et ajal, mis läheb wastu suurele ja kardetawale
Jehoowa päewale, leiab ajet sama usu-uwendus-
mis Elia ajal. „Waata, ma läkitan teile prohwet
Elia, enne kui tuleb Jehoowa päew, mis on
juur ja kardetaw.“ Nagu Elia waim oli elaw ris-
tija Johannese kõrwehinnudeis enne Jeesuse awa-
likku ülesastumist, nii ka, nagu järeltub Malaakia
prohwetikuulutusest, ootame reformiliikumist en-
ne Kristuse teist tulekut, sest see ongi „päew, mis
on juur ja kardetaw.“

„Päike peab pimeduseks ja kuu wereks muude-
tama, enne kui tuleb Jehoowa päew, mis juur on
ja tuleb karta.“ (Joel 3, 4.) „Aga warsti pärast
seda wiletjuseaega läheb päike pimedaks ja kuu ei
anna oma walget ja tähed langewad taowast ma-
ha ja taewa wägesid peab kõigutatama. Sa siis
peab Inimesepoja täht taewas nähtama ja siis
peab ulguma kõik rahwasugu maa peal ja peab
nähtama Inimesepoega tulewat taewa pilwede
peal juure wäe ja auga.“ (Matt. 24, 29. 30.)

Nendest näidetest nähtub selgesti, millal peab
tulema Malakiasst ette öeldud Elia-liikumine.
Täna kõlab wägew kuulutus, samuti kui Eliast
minewikus, mis kutsub inimesi lahti ütlema hal-
badest harjumustest ja pahadest soowidest ning
kummardama taewa ja maa Issandat. See tun-
ginn kuulutus on kirjutatud IIm. 14, 9—12. „Kui
keegi metsalast ja tema kuu kummardab ja wõtab
tema märgi oma otsa ette wõi oma käe peale, see-
sama peab ka Jumala kange wiha wiinast joo-
ma.“ 12. jalmis antakse nende tunnismärgid,
kes on kinkinud tähelepanu hoiatusele: „Siin on
pühade kannatus, siin on need, kes Jumala käsu-
sõnu ja Jeesuse usku peawad.“

Siin mainitud metsaline on ilmselt paawstlus;
sest tema tunnustab jeda märki kogu maailma ees.
Ta ei warja jeda, et katoliiklus oli see, kes asetab
kristlikus kirikus Issanda hingamispäewa asemel
Baali aupäewa. Iga katoliku katolikismuse tõen-
dab jeda. Nii kestab kuni tänaseni wõitlus Baali
ja tõelise Jumala wahel ja just täna on kohane
Elia hääled: „Dns Jehoowa Jumal, siis käige
tema järel; aga kui Baal see on, siis käige tema
järel.“ „Õõigile paganatele, keeltele, suguharu-

dele ja rahvastele" kõlab see kuulutus, nagu ette kuulutatud. Inimesed pööravad tuhandete wiisi selja Baali teenistusele, ning pöörates Issanda Jumala poole, austavad tema püha päewa.

Jumala kogudus lõpuwõitluses.

Pühakiri ja prohvetiwaim räägivad meile, et Jumala rahvas läheb läbi juure wiletsuse. „Ja temale (tallefarnasele metsalisele) anti meelewäld metsalise kujukule waimu anda, et ta metsalise kaju pidi rääkima ja tegema, et neid, kes iial ei wõtnud metsalise kaju kummardada, pidi ära tapetama. Ja ta teeb, et kõik pisukesed ja juured, niihästi rikkad kui waejad, niihästi waba rahwas kui sulased wõtawad ühe märgi oma parema käe peale ja oma otja ette, ja et ükski ei wõi osta ega müüa, kui aga see, kellel on see märk wõi metsalise nimi wõi tema nime arm.“ (Slm. 13, 15—17.)

Meie astume täna Jumala töös pikkamööda jellesse ajajärku. Paljudes maades peawad Jumala ustawad lapsed juba kannatama tagakiusamist. Warem wõi hiljem muutub see üldiseks. On tähelepanemiseväärne, mis Issand ütleb ülejäänute kogudusele antud arde läbi:

„Tõhti on nii, et tulewad raskused paistawad oodates palju pahemad, kui nad on hiljem tõelikes. Teisiti on aga meie eelseiswa wiletsusajaga. Elawaimgi ettekujutus ei wõi mööda tuleproovi suurus.“

Teises kohas kirjutatakse: „Suures wiletsuses, mis seisab meil ees, teewad nad samasuguseid kogumusi, kui Paulus. Paljud arwatawad eeskujulikkud Kristuse jüngrid esitawad samapalju uhkust, wormiusku, kiitusejannu ja kannatamatust, kui juudidki, ja enne kui on möödas wõitlus ja saawatatud wõit, kannatab Jumala rahwas nendest sedasama, mis Paulus juuda rahwalt. Meie saame tunda sedasama südamefõwadust, karmust ja järeleandmatut wiha. . . Kõiki neid kiusatakse libedasti, kes on ustawad Jumalale; nende põhimõtted pööratakse wastupidiseks, nende parimad sihid seletatakse walesti ja nad nimetatakse seltskonna waenlasteks.“

Nagu Eia ajal, tehakse Jumala rahwas wastutawaks õnnetuse ja karistuse eest, mis tabab patu pärast maad. Suures Wõitluses loeme:

Meed, kes armastawad piibli hingamispäewa, kuulutatakse kätse ja korra wastasteks, kes alla kinnawad seltskonna kõlbelised piirid, põhjustawad segadusi ja hädasid ning toowad Jumala kohtud maa peale. Nende südametunnistuselised põhimõtted arwatakse kätsewastastuseks, kangekaelsuseks ja seaduste hülgamiseks. Neid süüdistatakse waltjaste waenlastena. . . Käsuandwates ringkondades ja kohtutes esitatakse Jumala kätse pidajad

ja mõistetakse süüdi. Nende sõnadele antakse waltjähendus ja nende tegevusele halvemad sihid.“

„Kuna mitmesugustelt kristlike maade waltjajatest antud käsk wõtab Jumala käskude pidajatest riigi kaitse ja annab nad wabaks neile, kes ihaldawad nende hukatust, siis põgenewad Jumala lapsed linnadest ja küladest, kogunewad gruppidesse ja elawad ühikimates ja tühjemates paikades. Paljud leiawad pelgupaiga mägedes. . . Jumala armjad peawad möödustama waewarikkaid päewi; seotuna ahelatesse, luku ja riivi taga, surmale mõistetud, mõningad pimedates ja jäledates kongides, ilmselt üle antud naljasurma, kus pole arwatud ükski inimlik kõrw nende kaebustele, ükski inimlik käsi walmis neid aitama.“ (Wlk. 673. 708.)

Nende waenlased käituwad nendega julmilt. Meile öeldakse: „Selles kauakestwas wõitluses peame olema walmis kaotama ihu, elu ja waranduse, kui tahame kaitsta Jumala käsku, mis on kuulutatud inimlike käskude läbi tühiseks. Meie tähelepanu juhatakse piiblikirjakohale: „Igaüks olgu allabeitlik ülemusele. . . Kus on ülemus, seal on see antud Jumalast.“

Ent ometi waltwawad taewalikud wäed usklikude üle. „Kogemustes ja nägemustes“ antakse meile nende raskete tundide jaoks lohutuskuulutus: „Kui nende silmad oleksid arwatud, siis oleksid nad näinud Jumala ingleid, kes löid leeri nende ümber. Siis tuli hull wihasid jumalakartmatuid, keda kibutas palju kurje ingleid, et hukata pühajaid. Aga enne kui nad wõisid läheneda Jumala rahwale, pidid nad läbi tungima salgaast wägewatest, pühadest inglitest. See oli wõitmatu.“ (Wlk. 276.)

„Kui inimeste silmad arwataks, siis nad näeksid wõimsaid ingleid, kes lööwad leeri nende ümber, kes hoiawad Jeesuse kannatuse sõna. Kaas tundliku õrnusega on inglid näinud nende häda ja kuulnud nende palweid. Nad ootawad waid oma käskija sõna, et kiskuda neid hädahulgast. Nad peawad siiski weel natuke ootama. Jumala lapsed peawad jooma farikat ja neid peab ristitama ristimisega. Just nii walurikas oluford on parim wastus nende palwetele. Kuna nad usaldawalt loodawad Issandale, et tema tegutses, jõuawad nad niikaugele, et omawad usu, lootuse ja kannatuse, mis on seni nii wähe arendatud nende usuelus.“ (Suur Wõitlus, Wlk. 712. 713.)

Kui prooviaeg on möödas, täidab igawene rõõm pühajaid, kõlab peaingli hää ja taewas tehakse lahti. Dotaw Jumala rahwas kohtab Issandat õhus, nagu ford minewikus Elias, ja kantakse koos ülestõusnutega läbi määratute kauguste Jumala linna. Wõiks igaüks meist saada osa juure wõitluse lõpuwõidust.

Süha ja vaba elu

A. V. Olson

„Aga Issanda päew tuleb kui varas öösel, millal taewad raksumisega peavad huffa minema, ja ismalikud asjad ära põlema ja lõppema, ja maa ja teod, mis seal sees on, peavad ära põlema. Et nüüd see kõik peab ära lõppema, misjagused teie siis peate olema kõiges pühhas elus ja jumalakartuses!“ (2. Peetr. 3, 10. 11.)

Selles kirjakoahas kuulutab Peetrus sügawa tõsidusega Kristuse tagajäreltuleku pühhalikke tõdesid, maailma hävitamist ühes selle kannatustega ja pattudega, kui ka Jumala igawese riigi ülesehitamist. Beatiiki algul ta juhib sellele tähelepanu, et Issanda päewa lähene misel inimesed naerawad Kristuse tuleku mõtte üle, üteldes: „Kus on tema tuleku lootus?“ Teotused saawad nii üldiseks, et usklikud võivad seda läheneva lõpuaja tunnuseks kasutada. See tunnusmärk täitub selgesti meie ajal. Kristuse tuleku üle ei pilka mitte üksi Jumalatu maailm, waid paljud usulised juhid ja nende järelkäijad teowad sedasama. Nii kui enne weeputust inimesed naersid kuulutuse üle, et Jumal nuhtlewat maailma juure weeputuse läbi, samuti pilkab ka praegune inimjugu Kristuse tuleku wotuse mõttet.

Ja siiski, nii wähe kui Noa-aegse rahwa uskmatuse ja teotamine weeputuse tulekut takistas, sama wähe mõjutab ka praeguse rahwapõlwe uskmatuse Jumala plaani teostumist. „Aga Issanda päew tuleb.“ Inimeste uskmatusel pole wähematki mõju Jumala plaani kohta. Beagi tuleb Inimesepoeg juures wäes ja aus. Teotawale, uskmatule ja etteahmistamatule maailmale on see päew õuduse ja hirmu wotjaks, kuid usklikele ja usaldawatele Jumala lastele on see lunastuse- ja rõõmupäewaks.

Sed-wennad, meie lähene me sellele päewale tuulekirrusega. „Õõp on lähedal; tähelepanematult läheneb see, nagu waras öösel.“ (Tunnist. 9, 135.) „Et nüüd see kõik peab ära lõppema“, ütleb Peetrus, „misjagused teie siis peate olema kõiges pühhas elus ja jumalakartuses?“ Ja see-pärast ta häätab pühhas tõsiduses: „Seepärast, mu armjad, et teie seda ootate, siis katuge hästi, et teid temast ilma weata ja laimata rahu seest leitakse.“ (2. Peetr. 3, 11. 14.)

Minult tõelikult usklik jääb
seisma.

Sel päewal ei aita jumalakartuse paiste, lu-gupeetud koht ega kuulumine mõnda kogudusse. Paljusid tabab siis hirm ja ehmatus. Võiki neid, kes täna on ainult religiooni tunnustajad, kes on rahul kristlase nimega kristliku elu asemel, ja jurnud wälise wõrmiga elawa läbielu asemel, need

ei jää seisma Jumala ees. Need leiawad end nende seas, keda Jeesus järgnevalt iseloomustab: „Paljud ütlewad minu wastu sel päewal: Issand, Issand, eks meie ole sinu nimel prohweeti wiisil rääkinud, ja sinu nimel kurje wainusid wälja ajanud ja sinu nimel palju wägewaid tegusid teinud. Ja siis tunnistan mina neile: Mina ei ole teid elades tunnud, taganege minuist ära, kes teie ülekohut teete.“ (Matt. 7.) On wõimatu seda ehmatusi ja pettumusi ette kujutada, mis siis neid tabab, kellele see otsus esitatakse. Kingiks Jumal meile armu, et ükski meist ei kuuluks selle hädalwara hulga jekka!

Jumal on omas huures armastuses teinud eel-hooldusi, et tema lapsed selle „juure ja kardeta-wa päewa“ hirmust ja hukatusest wõiwad hoitud saada. See päew ei ole neile pimeduse ega hirmu päewaks, waid rõõmja lootuse ja juubeldamise päewaks. See päew tähendab igale jumalalaps-tele auhiku uue aja algust, igawese elu algust uuel maal ja taewas, kus ei ole enam pattu, kannatamist ega piisraid. „Waid nõnda kui kirjutatud on: Mis film ei ole näinud ja kõrw ei ole kuulnud ja inimese südamesse ei ole tõusnud, seda on Jumal walmistanud neile, kes teda armastawad.“ (1. Kor. 2, 9.)

Kui meie neid asju kindlasti usujime, kui teijiti peaks siis kõik meie elus wälja paistma! Kindlasti peaks olema juure wähe meie ja maailma wahel, aga ka meie ja nimekristlaste wahel. Meie peajime olema tõeliku jumalakartuse eeskujud ja meie elu peaks olema walgujeks keiet wiimseaja kõlbelist langust. Meile antakse järgmine hoiatus:

„Maailm püütab oma eesmärkide poole. Kirjutatakse end kurja omanduseks, nagu oleks see õigeim tegu üldse, ühendatakse end eksiõpetustega, nagu oleks see tõde, ja antakse end patu wõimusesse, nagu oleks see pühhadus. Winedus katab maad ja pilkane pime rahwast. Kas Jumala rahwas peaks nüüjugal ajal magama? Kas tohiwad need, kes kuulutawad tõde, waitida ja tege-wiwtelt pealt waadata? Uskmatud ütlewad awalikult, et kui neil oleks nüüjugune usk kui kristlased enestel tõendawad olewat, siis nad paneksid selle usu eest kaalule wõhkem kui praegused kristlased seda teewad. Kui meie usume, et kõikide asjade lõpp on kätte jõudnud, kuidas küll siis me peajime elama pühhas ja wagas usus!“ (Tunnist., 9, 546.) Ei, praegu pole adventuslikul aega magada, lasta muretuult ja ükskõiksest asjadel edasi minna, olla leige. Meil tuleb tähele panna, et nüüd igawiku läwel meie ei saaks koormatud selle maailma rikkuse ja muredega, wõi et meid ei

mõjutataks lõbustushimudest. „Sõ on mööda läinud, ja päev on ligi tulnud, seepärast heitkem enesest ära pimeduse teod ja ehitagem endid valguise sõjariistadega.“ (Room. 13, 12.)

Kristuse jarnane ise loom.

Apostel Beetrus näitab oma teises raamatus, et kõik, kes Kristuse tulekut ootavad, peavad olema pühad ja veatud. Jumal tahab, et tema rahvas oleks „püha rahvas“. Ta ütleb: „Olge pühad, sest mina olen püha.“ Tema kutsub meid üles nõudma „pühitust, ilma milleta ei saa üksi Issandat näha.“ Mis on siis see kallis and, mis meil tuleb omada, kui tahame Issanda päeval seisma jääda? Mõni mõtleb, et see on teatud waimustus. Pühadus on siiski suurem ja tähtsam, nagu Issanda ümmardaja kirjutab: „Pühadus ei ole waimustus, waid täielik oma tahtmise üleandmine Jumalale. See tähendab: elada igast sõnast, mis Jumala suust välja tuleb, teha Taewa Isa tahtmist, usaldades teda nii raskustes kui ka hääl päewil, elada usus ja mitte nägemuses, loota kindlasti Jumalale ja olla rahul tema armastuses.“ („Wirken d. Ap.“, 38.)

Pühidalt öeldud: pühadus on koostöölase olemine Jumalaga, on õiglus ehk Kristuse jarnadus. Pühakirja järele haarab pühadus ihu, hinge ja waimu. Sellest pole wälja arvatud üksi sõna, tegu ega tahtewaldus. Paulus kirjutab oma esimeses raamatus Tessaloonika rahwale: „Mga rahu Jumal ise pühitsegu teid läbi ja läbi, ja kõik, mis teil on, waim, hing ja ihu, saagu hoitud laitmata meie Issanda Jeesuse Kristuse tulemisel.“

Teades, mis on pühitus, kerfib järgmine küsimus: Kuidas wõime seda saada? Kas wõib seda osta raha eest, wõi saada töö ja ohwite läbi? — Seda ei saa kulla ega hõbeda eest. Usjatult me pakufime kogu maailma warandusi. Seda ei saawutata ka töö ja ohwite eest. Kaduma läinud patusel inimesel ei ole midagi anda selle eest. Selle saawutamiseks on ainult üks tee olemas, nimelt: Jeesuse Kristuse läbi. Tema on see elaw allik, millest woolab õigus ja pühadus. Temast, ainult temast, wõime seda saada, muidu, ilma rahata ja ilma wastuandeta. Wsu läbi saab see osaks kõigile, kes end selle järele sirutab.

Inimene on loomult kõik muu, mitte püha. Tema on ülekohtune ja rikutud patu läbi. Omast jõust ta ei suuda teha head. Tema on saatana ja patu ori. Tema wõib niisama wähe oma kurja iseloomu muuta, kui panter oma kirjut nahka. Tal pole wõimalik end wälja tõsta august, kuhu ta on kukkunud.

Mga Jumal olgu tänatud; seda, mida ei wõi inimene, wõib Jumal. Paulus ütleb: „Sest et kõik ei wõinud patust lahti teha, seepärast et see rammutu oli liha läbi, siis läkitas Jumal oma

Boja patuse liha jarnaduses ja patu pärawst ja mõistis patu hukka, mis liha sees, et kogu õigus wõi täiesti hündima meie sees, kes meie ei käi liha järel, waid waimu järel.“ Iga patune, kes end usus, kahjatsewa südamega pöörab Jumala poole, saab armust täieliku andestuse. Ja üle selle Jumal mitte üksi ei andesta temale, waid ka puhastab teda. Kristuse kallis veri puhastab patuse, kes kahetseb, kõigest tema ülekohtust. Meie toome oma patu Jeesuse juure ja tema annab meile oma pühaduse. Meie minewiku elu wead ja puudused ta katab kinni oma õiguse kuuuga. Alles taetud tema puhtusega ja õigusega, me oleme veatud tema ees. Patu koiditud on katki káristatud, wangla ühised on purustatud, ja meie oleme wabad Kristuses. See on õigeks saamine usu läbi. See on uus hünd. See on filmapilgu töö. Miipea kui me usus hakkame kinni Jumala töotustest, teostub muudatus meie sees, ja me oleme uus inimene Kristuses. Do, milline imeline läbielu! Seda kõike teostab Jumala halastus ja armastus. Lunastatute hulk laulab igawiku festel sellest uut laulu.

Kaswamine Kristuses.

Imiku-jarnajelt peab ka uuestihündinu kaswama. Keset jumalatu maailma, ümbritsetud kuisatustest ja läbitaksumistest, peab meie iseloom kaswama Jumala jarnaduskujuks. Ta peab iga päew kaswama töetundmises ja armus, kuni ta jõuab „Kristuse täis-ea mööduni.“

See kaswamine, meie iseloomu täienemine, ei ole mitte ühepäewane töö. Õigeks saamine, nii kui nägime, teostub filmapilgu festel; pühitus aga nõuab kogu eluaega. Mii kaua kui me elame siin maailmas, peab see kaswamine kestma. Me loeme raamatus: „Das Wirken der Apostel“, Iht. 455: „Pühitus ei teostu mitte ühel päewal, tunnil ega filmapilgul, waid see on midagi, milleks wajatakse kogu eluaega. Seda ei saawutata mitte mõnusate tunnete omandamise läbi, waid see on patule suremise ja Kristusele elamise saadus. Nõrgad, ajutised pingutused ei wõi teha heaks ühtki ülekohtu ega kutsuda esile iseloomu muudatust. Minult kauakestivate püüete ja walju wõitluse läbi me wõime wõita. Pole olemas päewagi, millal me teakfime, kui raskeks kujuneb wõitlus järgmisel päewal. Kuni saatan walitseb, meil tuleb taljutada oma mina ja wõidelda harjumuspattude wastu; nii kaua, kui me elame, ei tule peatuspunkti, millal wõikfime seisatada ja öelda: „Mina olen jõudnud täielikkusele.“ — Pühitus on eluaeg kestewa sõnakuulmise saadus.“

Pühitusele ei jõuta inimlike püüete ja tarkuse läbi. See on Jumala and. Ja siiski wõib inimene selle saawutamiseks teha oma osa. Ta peab igapäew harjutama usku, mis ei kõigu ega tagane; igapäew ta peab ammutama jõudu Jumala sõ-

nast, otjides kohlilases palves temaga ühendust; ta peab igapäev end pühendama oma Snnistegijale ja igapäev Jumala abiga vastu seisma kurja kiusatustele; ta peab alati paluma jõudu mõitmiseks, ja ta peab püüdma Jumala wäes pidada Jumala käste.

Sing, kes päew-päewalt Jumalaga kõnnib, nagu Genof, mõttes endasse vastu jumaliku iseloomu, see kasvab armus. Kristus annab temale oma weatuse. Ta sarnaneb päew-päewalt oma Meistrile. Temast, kes on patuta ja puhas, woolab alati neisse pühha mõju, kujundades nende elu eluks teistele.

Sõnakuulelik Jumala tahtmisele.

Pühakiri ütleb Jeesusest, et Jumal tegi teda täiuslikuks kannatuse läbi. Ka meil tuleb jõuda täiussele raskuste, kannatuste ja kiusatuste läbi. Kui potisepp on worminud waasi, siis ta asetab selle kuumusesse, andes seega waajile wastupidawuse ja iluduse. Samuti lubab ka jumalik meister meil minna raskuste sulatusahju, et meie iseloomu arendada, finnitada ja täielikuks muuta. Raskustundidel nurjemise ja kaebamise asemel laulame parem ühes laulikuga:

„Mis Jumal teeb, on ikka hea,
Ta tahtmine jääb õigeks.“

Kui meil on igatjus saada muudetud Jumala kujukts, siis me peame oma waate ära pöörama ebapühadest, maailmalikkudest asjadest, waadates ainult pühitatele ja pühadele asjadele. Tegeledes alati Kristuse iseloomu iludusega ja pühadusega kandub tema olemus wähehaawal meisse üle.

Ei tohi kaotada aega.

See muutmine peab meis täna aset leidma. Meie ei wõi sellega wiivitada Kristuse tulekuni. Siis see on liiga hilja. Kui pühadus kunagi meisse mõjutataks, siis peab see sündima enne seda aega. Kristuse tulekul jääb see, kes on püha, ikka pühaks; aga ka ebaõiglane ja pühitsemata jääb selleks, mis ta on. Siis ei ole enam aega puhastamiseks, sulatamiseks ja pühitsemiseks. See

Viies loeng

Töö läheneb lõpule

E. D. Dick

Bole teist järeast wäljendust, mis oleks toonud nii juure pöörde inimajaloosse, kui Jeesuse lihtne üleskutse oma maisse elu lõpul: „Minge siis ja tehke järgreiks kõik rahwad, neid ristides Ista ja Poja ja Püha Waimu nimel ja neid õpetades pidama kõike, mida mina teid olen käskinud. Ta waata, mina olen igapäew teie juures maailma-ajastu lõpuni.“ Matt. 28, 19, 20. See lihtne käsk ja see töötus on olnud läbi aastasadade wä-

töö peab meis teostuma läbitatsumise ajal, ja see on praegu. Peagi, wäga pea, on see jääwalt hilja.

Ma kardan, et paljud adventistid Snnistegija tulekule ettevalmistamise hooletusse jätawad. Nad sarnanevad neile keda esitataks tähendamisõnas juurest õhtusöömaajast, Luuka 14. peatükis. Meil on siin tegemist kristlastega, kes on saanud kutse õhtusöömaajale tulekuks, nendega, kes on kuulnud kuulutust Kristuse tulekust ja end kogudusega ühendanud. Kuid Kristuse tulekuks ettevalmistamise ajemel on nende hirmid majade ja maade, äride ja perekondlikkude asjade juures, et nad unustawad oma Jumalale vastu minekuks ette valmistamast. Nemad jätawad hooletusse oma pühitsemise. Nad ei lasse end katta pühade õiguse-kuuega. Kui Kristus ilmub, siis nad ei ole walmis pulmasöömaajale minekuks. Nad on end unustanud maailmalikesse asjadesse, ja langevad ühes maailmaga saagiks igawesele hukkumisele. Hoiaks Jumal, et see ei oleks ka meie saatus.

On wiimne aeg ärgata leigusest ja ükskõikusest. Me peame wiivitamatult end walmis teadma Jumalale vastu minema. Seal ehk ütleb mõni: „Mina olen juba wana ja jõuetu. Ma ei looda elada, kui Kristus tuleb.“ Siis on sul selles weel enam põhjust. Pärast surma on see juba hilja. Juba enne selle palwenädala lõppu on mitmed meie kaasukslikest mitmes maailmajaos elust ära kutsutud, ja enne selle aasta lõppu lahkuwad weel paljud siit elust. Ükski meist ei tea midagi homse päewa kohta.

Do, minu õed ja wennad adventkuulutuses, ärgakem unest, ehtigem end auliku pühaduseriidega ja jumaliku ehtega! Olgu kodus, sugulaste wõi tuttawate juures, olgu koguduseelus, wõi meie igapäewaste kohustuste täitmisel wõi mujal, — püüame ilmutada selle iseloomu, keda me armastame ja kellele järgime. Kas me sööme, wõi joo- me, wõi mis me ial teeme, seda tehkem kõik Jumala auks. Püüame kõik Jumala armu läbi kasvada Kristuse täis-ea mõõduni. Jumala abiga olgem ustawad kuni surmani.

gewaks tõrkejõuks Jumala sulastele paljude raskuste ja läbitatsumiste all, ka eluhädaohtudes kandes ristikuulutust neile, kes polnud seda weel kuulnud.

Järgides sellele üleskutsele ja sisemisest tun- gist aetuna andis William Carey oma elu India jaoks. See üleskutse oli ka, mis põhjustas Livingstone'il rajama tee läbi ürgmetjade ja palaw- niiskete Keis-Nafrika soode; mis põhjustas John

G. Patoni minema misjonärina Uus-Hebriidi saartele; Hudson Taylori rajama Siie-Hiina misjonini; McDonirami ja Anna Judsoni võtma enesele misjonitöö Burmas; Robert Morrisoni ajama tööle Hiinas ja kõiki teisi lugematuid Kristuse kästjalgu viisima üles piirkondi, mida näitas neile misjonikäsk. Sama ülesanne põhjustab täna veel meie ustavaid töölisi, meie paremaid noori järgima kutsule kaugetesse maadesse, jätma jumalaga oma kodu ja armjad, teadmata, mis neid ootab, otjustades kanda kõike, et sellega vaid päästa kalleid hingi.

Selle kõikehaarava misjonikäsuga ja töötusega seisab siemises ühenduses veel teine Jeesuse väljendus, mis oli adventliikumise alguses suunanäitajaks: „Ja seda kuningriigi ewangeeliumi peab kuulutatama kõiges maailmas tunnistuseks kõigile rahvaille, ja siis tuleb ots.“

Kaks mõtet on ühised nendes kahes kirjakohas: ewangeeliumi peab kuulutatama kogu maailmale, ja kui see on tehtud, tuleb ots. Üks oleneb teisest. Ots tuleb, kui ewangeelium on kantud kõigisse maadesse, ja rõõmusõnum peab olema kuulutatud kõigile rahvastele enne, kui ots saab tulla. Juba alguses seisis selle koostöös teadmine adventliikumise keskpunktiks ja on ilka uuesti elustanud meie lootusi.

Maadates Jumala kavalale ja meie päevadele hüüab apostel Paulus: „Sest tema võtab selle sama asja otse saata ja lõpetada õiguses; jah, Issand teeb oma otseuse tõeks maa peal.“ Prohveti vaim ütleb järgnevat meie ajast ja meie ülesandest: „Meie vabastamise päev on ligikal. Issanda silmad vaatavad kõiki maid, et ta teeks tugevaks need, kes teda kõigest hüdamest otsivad. Kõigi rahvaste, keelte ja suguvõsade hulgas näeb ta mehi ja naisi, kes igatsuvad valguse ja tundmise järele. Nende hüdamed on rahuldamatud. Kõige hea waenlane on nad juhtinud eksiteele ja nüüd peavad nad tammuma abitult. Ent nad on otseskohtlased hüdames ja tahaksid õppida tundma paremat teed. Kuigi nad on sügavas paganluses ega tea midagi kirjutatud Jumala käsust ega tema Vojast Jeesusest Kristusest, ilmutub neis vägevalt Jumala Waimu töö hüdamele ja meelele.“ (Prophets and Kings, ltk. 376.)

Meie oleme ainult pikkamööda mõistma hakanud Jumala tõelist plaani ja tema töö ulatust, mida ta tahab lõpetada viimsetel päevadel. Eriti polenud kavad meie töös n. n. paganamaadel veel küllaldaselt ulatuslikud. Piibel avab meile selles asjas veel teise waatepildi: „Maadake rahvaste hullu ja inestage, sest ma teen töö teie päeval, — teie ei usu seda, kui teile jutustatakse.“ (Hab. 1, 5. Elberfeldi tõlke järele.)

Suurel keel võiks waevalt selgemalt tuua ette selle töö, mis tehakse Piibla Waimu mõju all

paljudes maades ja mis toob suuri pöörded inimesellu. Raamatus „Prophets and Kings“ loeme 189. ltk. elavast tunnistusest, mida esitavad ümberpöörnud paganamaadelt: „Paganlikus Aafrikas, katoliiklikes maades Euroopas ja Lõuna-Ameerikas, Hiinas ja Indias, merekaartel ja kõigjal pimeduses on näinud Issand lugematuid valguisi, mis hiilgavad heledasti ja kuulutavad langenud maailmale tõsist kuulutust, mis kutsub esile muutuse inimese olemuses, juhtides neid Jumala käsude ustavale kuulmisele.“

Edu tagatamise keskel.

Suure rõõmuga võime teatada juhtumitest, kus Jumala ettenägelikkus juhib lõputööd, kuidas valgus kiirgab pimedusest, kuidas kõrvaldatakse takistused teelt.

Wend Olson teatab tööst Lõuna-Euroopas: „Kui tahaksime jutustada kõiki neid tagatamisi, takistusi ja raskusi, siis saaks sellest palju raamatuid; ja ometi on olnud Issand meiega. Kumeenias on meil 24.000 hingamispäevapidajat, s. t. et me pole saanud ristida veel 8000, kes siiski hoiavad ustavalt koguduse juure ja ootavad ainult luba väljaastumiseks riigikirikust. Meie piirkonnas on viimase nelja aasta jooksul ajutatud 100 uut kogudust ning ristimise ja hääletamise läbi vastu võetud 10.743 inimest. Suur osa sellest suurest hingedevõidust on meie kirjanuse ewangeelistide töö. Ühe k.-ewangelisti püüete läbi on Transilvaanias tõe vastu võtnud 125 inimest.“

Jugoslaavias on tõusnud liikmete arv nelja aastaga kaheksakordselt. Seal valitseb ääretu vaesus ja ka viharvaen rahva hulgas. Viimastest k.-ewangeelistide kutsusest võttis osa 60 isikut. 53 nendest on olnud vanglas ja on saanud peksa.

„Oleme õnnelikud, kannatades Jeesuse pärast,“ kirjutab üks, kes oli saanud palju raskeid haavu. Nende ustavate tunnistajate elu oli nii weenev jutlus, et politseinik, kes oli tulnud walvama nende jumalateenistusi, võttis vastu tõe. Reegi teine, kes saadeti tema ajamele, järgnes esimesele. Selle tagajärjel jäeti edaspidi jumalateenistused walveta.

Kuulutuse võidukäik Aafrikas.

Smed, mida teeb Jumala vägi, ületavad meie julgemadki lootused. Beetakse waevalt usutavaks, kuid ometi on see tõsi: Aafrika hüdames on meil suurimad koolid, on armurikkam kuulajaskond ja meie pühitseme arvukamaid ristimispühajaid.

Budomaal, Nigeerias, oli alles hiljuti inimeste hõõmine kombeks. Viimase aja eest tuli keegi ülempealik meie ewangelisti juure ja palus adventmisjonäri; nelikümmeend tema inimestest pidasid juba hingamispäewa. Kui meie päris-

maalasest tööline saabus sinna, leidis ta eest 80 usklikku hea piiblitundmisega, kes ei teadnud ühestki teisest hingamispäevapidajast väljaspool Buddot.

Umbes 20 aasta eest tekkis Clewandiluurannikul eriline liikumine. Tuhanded põletasid oma ebajumalad ja hakkasid elama kristlikku elu. Nad püstitasid lihtjad kabelid, õitsid, vaatamata kirjaoskamatusetele, piibli, asetasid selle poodiumile ja tulid järjekindlast kofku laulma ja palvetama. Kuni tänajeni pole me veel saanud seal alustada tööd. Kuldranniku koguduseliikmeilt kuuleme, et seal on valmis kolm gruppi, kes pühitsevad hingamispäeva ja tõsiselt paluvad edasise õpetuse järele.

Kamerunist tuleb kutse baptistliku suguharult. Pärast seda, kui nad kuulsid adventkuulutust, igatsesid nad selle järele, et ka neile kuulutataks ewangeeliumi. „Meie ootame teid,“ kirjutab pealik.

Üks oja tema rahvast oli töötanud Hispaania-Guineas ja seal oli nende kätte sattunud hispaaniakeelne lõikustänuleht. Nad lugesid maade arvu, kus meie töötame. Seal woolas neisse lootus, et me kord ka neile saadame käskjala. Noju jõudnud, astusid nad ühendusse meie inimestega ja palusid tungivalt misjonäre. Wend B. R. Beach kirjutab selle üle: „Vaemalt võidi seda uskuda. Kui saabusime Grand Batangasse, leidime eest suure grupi hingamispäevapidajaid, ja meie sealoleku ajal otsustasid veel 250 isikut hakata pidama Issanda päeva.“

„Miks ja ei tulnud warem?“ küsisid pärismaalased Kuldrannikul meie misjonärikt. „Paganlus saatis meid enam ja enam rahutusse; nüüd aga olles tundma õppinud kristlusest tema tõelisuses, oleme weendunud, et see on tõde, ja otsustasime astuda seda teed.“ „Kuhu ma ka lähen,“ kirjutab meile see tööline, „woolawad kofku suure hulga, et kuulata kuulutust. Siljuti oli neid üle tuhande. Sumal kingib meile rikkalikult kohtlaste hingede lõikuse.“

Nigeerias on meil 11.000 hingamispäewakooli liiget. Kenyas on liikmeid 4000, h. p. koolis on aga kolm korda nii palju kuulastajaid.

Mustas maaosas sirutawad tuhanded käed Sumala poole. Lõuna-Aafrika divisjonis oli meil wiimastel telgikoosolekutel üle 120.000 kuulastaja, üksikutel koosolekutel jageli 12.000—17.000. Särkides kolmekordset teed — arstlikku, hariduslikku ja ewangeelset misjoni, — kaotab see kõik eelarvamused, teeb hädamed wastuwõtlikuks kuulutusele ja loob meile head liikmed ning koguduse usaldatava juhatuse. Sumal õnnistab oma tööd rikkalikult sellel abiwajawal põllul.

India ärkab.

Indias koidab rõõmukuulutusele uus hommik. Seni on see paganluse kindlus õutanud kristlu-

sele tugevat wastupanu. Nüüd aga wõrsub auliselt külm, mille külwasid inimewikus ustawad pioneerid. Iga selle põllu ojas on märgid suureks wainulikuks ärkamiseks. Miljonid madalamatest lastidest (seisustest) wabastawad endid senisest religioonsest kuuluvusest ja pöörduwad kolmeingli-kuulutuse poole, et saada lootust ja troosti. Wiimased aruanded põllult teatawad suurtest hulkadest, kes uuriwad agaralt tõde.

„Wiimasel meie koosolekupäewal,“ kirjutab wend E. D. Thomas, „kutsus meid külla keegi india advokaat. Kohal oli umbes kakskümmend isikut. Nemad teatasid, et nende taga seisab veel suur hulk, kes tahawad tungida sügawamale kristluse põhimõtteisje ja on otsustanud ütelda lahti hinduismist.“

Üks hiljuti ristitud liige Lahores äratas oma mõju läbi 7 perekonnas igatsuse tõde järele. Inimesed, keda haarab kuulutus, anduwad täielikult oma Issandale Jeesusele Kristusele. Nende tänuikkus ei tunne piire.

„Olen kõijjal õsttinud ja uurinud, et leida Sumalat,“ ütles keegi waene wigane wanake, keda rawisime meie Lõuna-India haiglas. „Nüüd ma tean, kus ta on. Siin ja seal ja seal,“ hüüdis ta näidates misjonäriks ja ta abilisteks. Ta wõttis usus wastu oma Õnnistegija ja warsti pärast seda juri rõõmjas lootuses Jeesuse tulekusje.

Hiina kaugemad nurgad.

Hiinast tuleb ikka jälle rõõmusõnumeid. Kuigi kindlusetud olukorrad raskendawad tööd, tungib tõde segamatult edasi isegi kuni juletud, jalapärastesje maakohdadesje läänepiiril, kus oleme leidnud juba nii mõnegi sõbra. Wend S. S. Schultz teatab meile sealt: „Goloki noorem wend, härra Wang, ühe Tiibeti metsikuma suguharu juht, palus meid endale külla ja kindlustas meile temale alluwal maa-alal julge edasi liikumise.“ Teised teated kõnelsewad, et on jaadetud kuue jahi-härja koormad meie raamatuid Tiibetisje. Meie noored Hiinas töid selleks otstarbeks kofku 2000 dollarit.

Ode Brodersenilt kuulsime töö rõõmstawaist edukäigust Mandshuwoos. Ta kirjutab: „Issand töötab siin wägewasti Püha Waimu läbi. Meie piirkonnas wõtsime käesolewal aastal ristimise läbi wastu juba 204 hinge. Inimesed tunnewad nälga ja janu tõde järele.“ Põhjast ja lõunast tulewad Issanda lunastatud ja kummardawad taewa kuningat.

Euroopa Kauge-Põhji ja Lähedane Sda.

Meie kirjandus on jõudnud kaugematesje Gröönimaa osadesje ja Terawmägedeni. Üksikutel Norra ja Islandi saartel on ühinunud meie usklikud wemmalikus armastuses. Hammerfestis,

maailma põhjapoolsemas linnas, on meie kogudusel 75 liiget. Ka Poolas pole muutunud julgusetuks Jumala ustav kari, vaatamata raskustele. Paljud peavad kannatama tõe pärast tagasiandumisi. Üks tööliste kirjutab oma eestkajale: „Armas vend, mis pean ma tegema? Ma ei või harjuda mõttega tulla ära oma töökohalt, kui see ka mu elu maksaks. Elu ja surm seisavad Jumala käes. Tulgu, mis tuleb, — andke mulle vaimlikku nõu ja palvetage minu ja mu kaastööliste pärast, kes on jamas seisukorras kui mina.“ Meie südamed tujukvad kaastundmuses neile, kes võtavad endile tõe pärast nii palju tagasiandumisi ja vaeva. Urgem unustagem palvetamast nende veadude pärast! Meie usume kindlasti, et Issand valib nende ustavate üle ja annab neile kord rikkaliku taju.

Tõesti Jumal kaitseb omaid. Iraanist teatab vend Oster, et ühe koosoleku lõpul esitles end temale keegi noor mees, kes oli tulnud Venemaa põgenike hulgast, kellede asupaik oli Venemaa piiri ääres Pärsia pinnal. Nemad olid kõrgel hoidnud oma usu põhimõtteid teadmata, et on ka teisi hingamispaevapidajaid sellel maal. Koguduse vanem, kes oli juhtinud väikest karja kõik need aastad, oli surmud ja nüüd astus tema asemele tema naine, kes täitis oma ülesannet nii hästi, kui ta suutis. Tema palve peale oli tulnud noormees Teherani, et kuulata järele, kas seal on ka teisi adventiste. Ta oli väga rõõmus, kui ta kuulis vend Osteri rääkivat ja sai temalt lubaduse nende peatseks külastamiseks.

Lõuna-Ameerika rahvaste hulgas.

Teated Lõuna-Ameerikast õhuvad rõõmsast lootusest. Jumal töötab imeliselt sellel janusel maal. Ta juhatab meid koftlaste ohtjate juure. Osakonna sekretäri, vend Roger Altmanni, kirja anname siin järgnevalt edasi:

„Kolme-ingli-kuulutus rajab endale teed selle põllu 73 miljoni juures, kuigi vaenlane ehitab peagu võitmatuid takistusi. Üks wabariik andis seaduse, et meie koolid suletakse, ometi seisavad nad kuidagi; teine võttis ära kõikidelt välismaistelt jutlustajatelt peatusload, ja ometi ei muutu midagi. Wõõrastele arstidele on tehtud peagu võimatuks asuda sinna, ja ometi õitseb ja kosub meie arstlik töö.“

Milliseid vahendeid tarvitab tihti Jumal, näitab järgnev läbielu: „Beruu Amazoona misjonipõllul, kus töötas misjonär Stahl peagu kümme aastat, ei jää tulemata lõikus. Keegi kirjandus-ewangelist San Martini prowintsis laskis kaata endale lasti raamatuid. Ühel õhtul läks sellest kohast üle äge vihmahoog, mille tagajärjel tõusis wesi üle kallaste. Meie vend pää-

sis waewalt eluga; kõik tema warandus aga ujus lainetes allawoolu. Kuus kuud jäi kõik endiseks. Siis tuli ühel päeval keegi mees kaugele eemalasuvalt külast ja palus õpetajat. Küsimusele seletas ta, et ühel hommikul survelusel kõitis ta tähelepanu mingi ese, mis ujus lainetel. Ta õngitses selle wälja ja hoidis siis käes nõretawat massi, ülejäänud ühest raamatust. Ettevaatlikult wabastas ta lehed üksteisest ja laotas nad päikele kätte. Siis julgus ta oma omni ja asus tööle. Ta ei teadnud midagi meist; kui ta aga luges lahtiseid lehti, haaras kuulutus tema südame ja temast sai adventist.

Merejaared rõõmustavad.

Jumala sõna ütleb: „Saared võtavad sinu käsjuõpetuse järele.“ Muutus, mis tuli esile 2000 inimese elus Musjau ja Emiran saartel Uus-Guineal, oli nii tähelepanuväärne, et keegi walitsusametnik, kes tundis neid saari juba warem, wäljendas järgmist: „Ma pole veel iial näinud, lugenud ega kuulnud, et inimeste harjumustes tekib jäärane muutus, kui siin.“ Ta lisas: „See on ime.“ Milline auline tunnistus rõõmusõnumi väest, luua ümber inimesed!

Ukjed sulguwad.

Kuna me rõõmustame töö edu üle paljudes maades, siis on teiselt poolt ometi märkimisväärtne, et kord awatud ukjed on sulgunud wõi ahwardavad sulguda. Meie usume, et see on meie töö lõpetuse kindel märk ja peame sellest mõistma, et töö, mis pole tehtud headel päewadel, tehakse kord rasketes olukordades.

Mõningad võivad jätta hooletusse wajalikud ettevalmistused Jeesuse tulekuks, kuna nad järel-davad veel töötamata põldudest, et Issand ei tule veel nii pea. Hoidkem selle eest! Kes võiks meist teada, kaugele on tunginud igawene ewangeliium juba ilma meie teadmata. Ja mõtleme edasi, et Jumal lõpetab töö ja seda kiiresti. Kuulame waid, kuidas töötab Jumala Waim inimeste juures:

„Ka paganate hulgas järgiwad paljud õilsatele põhimõtetele; veel enne kui nende kõrvad on kuulnud elusõna, seltsiwad nad Jumala saadikutega ja teeniwad Jumalat, tihti oma eluohus. Nemad teeniwad teadmatult Issandat. Znimlikud tööriistad pole annud neile mingit teadmist ja ometi ei lähe nad kaduma. Kuigi nad ei tea midagi kirjutatud Jumala käsust, kuulwad nad Jumala häält looduses ja täidawad käsunõudeid oma tunnetuse mõõdu järele. Nende elu tõendab, et Piha Waim töötab nende südamete juures. Issand tunnistab nad oma lasteks.“ (Desire of Ages, Th. 638).

Meie noored ja meie töö

A. V. Peterson

Me tahame täna oma tähelepanu juhtida meie koguduse noorte ja laste peale ja selle töö peale, milleks Jumal on neid kutsunud. Kui lapsed on „nooled wägewate käes“, kas me ei peaks siis uskuma, et Jumal hindab neid väga kõrgelt sel tähtsal ajal. See on kindlasti nii, sest et nende eest on ka makstud äraarwamata suur lunahind ja Jumal on määranud noored oma käsilisteks.

Wõitlus noorte pärast.

Kõigi tänapäewa seltskondlike, poliitiliste ja usuliste liikumiste käitumisest võib tähelepanelik waatleja näha võitlust noorte pärast. „Saatan kogub noorte võitlejate wäe oma lipu alla. Ta meelitab neid, sest need tähendawad temale jõudu võitluses Jumala vastu... Wäsimatu tulidusega püüab kurjuse juht noori wõita oma teenistusse... Kristuse kogudus peaks end otsustawalt kokku wõtma, ... sest nagu weel kunagi enne kogub Lutsifer oma abilistega noori oma musta lipu alla, mis kannab pealkirja, „Surm ja häwitus““. (Counsels to Teachers, lk. 47. 90. 165.)

Alati inimajaloo kstes on see olnud nii, et noored on pidanud suuri võitlusi. Ka tänapäew saawad noored maailma juhtivate meeste ideaalides ja waimus juhitud nii, et nad on ette walmistatud otsustawaks võitluseks enne Kristuse tulekut.

Seatawas riigis, kus võitlus kiriku ja riigi wahel oli äge ja kus noored seadusega määrati riigile kuulwaks, awaldati hiljuti, et nüüd on võitlus noorte pärast lõplikult möödas. Maailm niisil nõuab noori endale ja oma eesmärkide tootlemiseks.

Teiselt poolt kogub ka Jumal sõjawäe noortest inimestest, kelle abil ta tahab wiia lõpule oma töö maa peal. Igal ajal on Jumal tarwitanud noori inimesi, kes on end andnud tema teenistusse; tänapäew arwestab ta adventnoortega. Ta ootab, et nad kogunewad tema ristimärgi alla ja walmistawad raskets heitluseks, millega lõpeb tema töö. Lõepoollest on adventliikumises ifka ja jälle näha, et Jumal lõpuwõitluses kutsub noori. Kui alguses tõise wastupanu ja wahendite puuduse juures Jumala tööd edasi wiidi suure waimustuse ja ohwimeele abil, siis oli enamik töölisti wõrdlemisi noores eas.

Adventliikumise rajajad kutsuti noorelt.

Õde White oli 17-aastasena Jumala poolt walitud iseäraliseks tööjõuks. James White,

kes 15-aastasena laskis end ristida ja 20-aastasena pühendas end täielikult Jumala teenimisele, tõi esimesel tööaastal kuue kuu jooksul tuhat hinge otsustamisele Kristuse poole. 22 aasta wanuses õnnistati ta jutlustajaametisse, ja 23-aastasena elas ta liigutawa aja 1844. aastal. J. N. Loughborough hakkas 20-aastasena kuulutama kolme-ingli-kuulutust. J. N. Andrews astus jutlustajaametisse 1850. aastal oma 21. eluaastas. G. N. Haskell kuulis 1852. aastal 19-aastasena esimest korda adventliikumist. 20-aastasena ta pidas Trentonis, Kanadas, seeria koosolekud kümme päewa, mille puhul 25 hinge pöörasid ümber. Ja 21-aastasena ta algas oma teenimist adventliikumises. Uriach Smith sai 20-aastasena adventistiks ja 1853. aastal 21 aastat wana olles hakkas toimetama ajakirja „Review and Herald.“ J. S. Morrison tuli 21. eluaastal meie koguduse ja warsti seejärel astus jutlustajaametisse. G. J. Butler õppis 22 aasta wanuses tundma ajakohase tõe ja 37 aasta wanuses waliti General Konwerentssi esimeheks. M. C. Cornell, J. D. Corlies, R. M. Kilgore, J. D. Van Horn ja rida teisi kutsuti kuulutamiseametisse noortes aastates, kahelkümne eluaasta paiku.

Ka hiljem on noored mehed, peaaegu poisikesed, hoidnud kõrgel tõeküünalt. Me wõime nimetada R. C. Porteri, E. W. Farnsworthi, U. G. Danielli, R. A. Underwoodi ja teiste nimesid. Nende noorte pioneeride kohta on öeldud: „Jumal ettenägelikult kutsus nad... juba õige noorelt, weel enne kui nad olid ihult ja waimult wälja kaswanud, raskele wastutawale kohale. Nendele awaldatud usaldus suurendas nende jõudu, ja tegeliku töö nõuded äratafid neis peituwad jõud.“ (Counsels to Teachers, lhf. 517.)

Tänapäewa noortele näidatakse järgmine ülesanne: „Nad peaksid igas ettewõttes, mis maksab pingutust ja ohwrit, tegema pioneeritöö, kuna wanemad Kristuse teenrid peaksid wõtma nõuandja kaha, et nad neid, kes on esimestes ridades, julgustawad, ja nende eest palwetawad.“ (U. a. D.) Ja, noorte jaoks on esimesed read, kus nad peawad wõitlema.

Meie põld on maailm.

1907. aastal ütles wend U. G. Daniells, tooaegne General Konwerentssi esimees, noortepäewal Mount Bernonis, Ohios, umbes järgmist: „Kõigi noorte seas maailmas on adventnoored usulises suhtes kõige enam eesõigusta-

tud. Neile on kindlaim kutse. Neile on suur ülesanne, mille täitmiseks nad võivad pühendada oma parima jõu eluaeg otja... Me peame neil päevil wiima kolme-ingli-kuulutuse kõike maailma. See tähendab, et me peame minema kõike maailma; me peame ületama suured weekogud ja tungima mandri sisemaale; me peame õppima wõõraste rahwaste keeled ja tutwuma nende usuliste kommetega; me peame aitama inimkonnas wõidule usu Jeesusse Kristusesse. See on meie ülesanne maailmas. Kas te mõtlete, et see on wäike ettevõtte?"

Sellele suurele ülesandele kutsus Issand adwentnoori sel tõsisel ajal. Milline waimustaw üleskutse! Kui palju wõimalusi meie parima jõu rakendamiseks!

Kui adwentliikumise algul eluwõitlus tegi poisikestest mehed, kui palju enam võivad töö nõuded tänapäew kaswatada tugewaid mehi usus ja wäes. Meie kutse täitmine seab meile ette raskusi ja ohtusid, ja teeb meie eeltingimuseks kohilase ja walwja südame.

Millised on need ohud, mis ähwardawad kogudust ja kutsuwad noori walwusele?

Maailmameelsus ähwardab kogudust üle ujutada. „Kõik jõud maailmas saawad tänapäew wiimse wõimaluseni pingutatud. Lõbusus, rahateenimine, wõimupüüdmine, olemasolu eest wõitlemine nõuab ihu, hinge ja waimu.“ (Erziehung, lhf. 268.)

Niiisugusel ajal nagu praegu seisab suurim hädaoht kogudusele tema ükskõiksuses tema oma waimulikkude wadjaduste ja Jumala töö nõuete suhtes, — ükskõiksus, mis lämmatab isikliku wastutuse tunde elsiwate inimeste hingede õnnistuse kohta.

Siis on weel hädaoht, et me praegusel majanduslikult ebakindlal ajal oma elu ülalpidamist kindlustada püüdes arwestame inimestega ja ettevõtetega maailmas. Issand ütleb meile: „Waadake minu peale ja laste endid ära päästa, kõik maailma rahwas, sest mina olen Jumal ja ei ükski muu.“ (Jes. 45, 22.)

Noored peawad silmas pidama hädaohtu wäljast, kuna inimesed muutuvad üha sallimatuks säärase wähe rahwapärase õpetuse wastu, nagu seda on õpetus Kristuse peatsest tagasitulekust, milline õpetus ei tööta inimeste aupüüdlitele plaanidele suurt tulewikku. Kogudus peab olema walmis wastu panema moraali häwitawale mõjule, ja eemale hoidma neist, kes ootawad, et usklik loobuks oma põhimõttest ja kuuleks inimeste sõna rohkem kui Jumala sõna.

Issanda ümmardaja ütleb: „Runagi warem pole olnud nii palju mängus; ialgi enne

pole nii palju olenenud ühest inimpõlwest kui sellest, mis on praegu näitelawal.“ (Counsels to Teachers, lhf. 537.)

Jumala kutse noortele.

Jumal asetab meie noored, kui ta on nad kutsunud ja ette walmistanud, meie aja poolt ja wastu. „Sa tahaks, et nad selles wõitluses kurjuse ja hukatuse wastu wõtaksid mõõduandwa koha kõige oma wärste ja kulutamata teha- ja waimujõuga.“ (U. a. D., lhf. 538.)

Paneme tähele mõnd tema plaani:

Sa hoiab silmas pühendunud noori, kes töötawad teiste noorte juures hingedepäästmise töös. „Noored poisid ja tüdrukud, Issand kutsub teid enesele tööle... Te võite teha seda tööd, mida need, kes teeniwad sõnas ja õpetuses, ei saa teha. Te võite kofku puutuda ühe inimklassiga, kelle juure jutlustaja ei saa ialgi.“ (Messages to Young People lhf. 207.) Hingedewõitmistöö noortele on kõige kohasem noorte juures.

Sa soowib, et noored ühineksid ja teeksid ligimesearmastustööd. „Seie, noored poisid, tüdrukud ja lapsed, tõuske üles ja töötage Jeesuse nimel... Kas te ei wõiks moodustada töögruppisid heategewuse jaoks, kas te ei wõiks kofku tulla palwele ja paluda Jumalalt õnnistust oma töö jaoks, kas te ei wõiks ühises tegewuses koos wiibida?“ (U. a. D., lhf. 197.)

Kui koguduses peetakse noorsookoosolekuid, siis kogudus täidab oma ülesande, ja iga noor adwentist peaks püüdma noorte teenistusgruppisid koguduses teha selleks, milleks Jumal on nad määranud.

Jumal tahab, et meie noored wõtaksid elawalt osa hingamispäewakoolist ja teistest koguduse osakondadest. „Issand ootab, et noored oleksid walmis olema alatisteks tõsisteks kaastööliseks hingamispäewakooli tegewuses.“ (U. a. D., lhf. 219.) „Ustawus Kristuse wastu nõuab ustawat kogudusekohuste täitmist.“ (Erziehung, lhf. 277.)

Jumal kutsub noori selleks, et kogu maad täita kuulutuslega. „Aeg on lühike. Igal pool on puudus tööliseist Kristusele... Weel ei ole töötatud põldude ja aedade äärtel... Issand teeb noortele ülesandeks töötada neis kohtades, kuhu tõde ei ole weel jõudnud, káia kirjanustöölisenä ja ewangelistidenä majast majja.“ (Fundamentals of Chr. Education, lhf. 488.) Kui kõik noored laseksid end saata sellele tööle, siis suureneks töölise hulk põllul ja töö saaks wiidud kiiresti lõpule.

Jumal kutsub meie noori teenistusse misjonipõldudele. Otsitakse noori mehi ja naisi tööle wälismisjonis. Runa nad ei ole muredest ja wastutustest weel koormatud, siis nad

Muretsege „MEIE AEG“
enesele ja omastele-tuttavatele

Kes annab kolm tellimist, saab neljanda
tellimise hinnata

wõivad fergemini kohaneda uute olufordadega ning võivad fulutamata jõuga paremini kanda waewa ja koormat.“ (Counsels to Teachers, lhf. 517.)

Wiimfes raskes wõitluses, kus wanemad peawad tagasi tõmbuma, siis Jumal wiib noored kui lõõgirühma wõitlusväljale. Me loeme sellest: „Inimajaloo wiimsete sündmuste puhul nii mõnigi laps ja noor paneb inimesed imes-tama oma tunnistustega tõe üle . . . Kui taewased wäed näewad, et täiskaswanud ei tohi enam tõe kuulutada, siis tuleb Püha Waim lastele, ja nemad teewad ewangeeliumikuulu-tamises töö, mis on wanematele töölistele wõi-matu, sest neile on kõik teed finni pandud.“ (A. a. O. lhf. 166, 176.)

Maailmal, mis on täidetud wihast ja firest, ei ole lootust tulewikule, — aga milline au-line eesmärk on adventnoortel! Milline kõrge eesõigus on ometi tunda tõe ja Jumala plaani, olla noor ja tugew, kuuluda Kristusele ning wõidelda ja wõita! Meile kui advent-liikumisele seisawad weel tähendusrikkad päe-wad ees.

Noorte ette walmistus

Silmas pidades seda tõsist aega peaksid kõik wanemad tundma püha kohust oma lapsi igal wiisil õhutada, ja meie noored peaksid end ette walmistama selle aja jaoks, millal Jumal neid kutsub. Kolme asja pean ma ainulikut tähtsaks meie noortele, kui nad tahawad olla Jumala töös lipulandjad.

P ü h e n d a g e o m a e l u I s s a n d a l e !
„Kes enda täiesti annab Issandale, see saab juhitud jumalikust käest. Ta võib olla alama päritoluga ja näiliselt andetu, siiski kui ta armastawa usaldawa südamega talitab Ju-mala tahtmise järele, siis ta teeb läbi elu, et tema jõud saawad ilmutatud, õilistatud ja elustatud ning wõimed suurendatud.“ (Das Wirken d. Apostel, lhf. 228.)

K a s w a t a g e h e a i s e l o o m ! Kutsu-mus kõrgele teenistusele seab eellingimuseks õilsad põhimõtted.

„Oh, et noored mehed õieti hindaksid seda kõrget kutset, milleks neid ära walitud.“ (Mes-sages to Quong People, lhf. 22.)

„Nende iseloom peab olema üle keskpä-rase . . . Nad peaksid wõima selle koha täita, mille Jumal nende jaoks ette näeb“ (Counsels to Teachers, lhf. 537.)

„Maailma suurim wajadus on meeste jä-rele, kes ei lasse end osta ega müüa, kes on oma südame põhjast õiglased ja otsekohesed, kes ei karda pattu õige nimega nimetamast, kelle südametunnistus on nii tundlik kohuse wastu nagu magneetnõel pooluse wastu, kes õiguse eest seisawad kui ka taewas ähwardaks kofku warifeda.“ (Erziehung, lhf. 57.)

S o o l i t s e g e k r i s t l i k u h a r i d u s e e e s t .

„Kes on teadmatu, harimatu ja kaswatamatu, ei saa ialgi tõe edukalt tunnistada neile, kes haridusele ja peenele elukombele rõhku pane-wad. Ta peab kaotama, kui tal tuleb mõne usulise wõi filosoofilise walewaate wastu as-tuda, sest selleks on tarwis mitte üksnes püha-kirja tundmine, waid ka teaduslik haridus.“ (Counsels to Teachers, lhf. 514.)

Roguduse ülesanne.

Rogudusel on ülesanne noori walmistada wiimse suure wõitluse wastu, ja ta võib teha järgmist.

Isad ja emad peaksid wastawalt täitma oma preestriametit perekonna altari juures. Isa ja ema tõsised palwed on nii mõnelegi noorele inimesele jõuks, mis ajab teda Jumala isaliku südame juure.

Roguduse liikmed ja ametnikud peaksid looma südamliku wahekorra noortega. Kui ilus on, kui nad püüawad mõista noorte tun-deid ning osa wõtta nende rõõmudest ja häda-dest, wõitlustest ja wõitudest.

„Meie wastutus noorte eest ei lõpe, kui nad ka on oma südame annud Jumalale. Nendes peab saama aratatud poolehoid Iss-anda töö jaoks ja aratundmine, et Jumal ootab ka neilt tööd . . . Neid tuleb õpetada kuidas Issanda jaoks töötada; neid tuleb kas-watada, juhutada ja harjutada wõitma hinge-sid Kristusele. Õpetage neid nende omi noori seltsilisi aitama.“ (Diener d. Ewang., lhf. 187.)

„Jumal kutsub teid üles, noored inimesed! Tema wajab hulga noori mehi, kes on suur-südamlikud ning omawad sügawa armastuse Kristuse ja tõe wastu.“ (Diener d. Ew., lhf. 54.) Sest niisuguse tööliste hulgaga, kes on noored, haritud, kui pea võiks olla wiidud kuulutus ristilöödud, ülestõusnud ja jälletulewast lunas-tajast üle kogu maailma! Kui warsti võiks olla lõpp käes, lõpp kõigele kannatusele, murele ja patule! Warsti võiksid meie lapsed saada maisse päranduse asemel taewase päranduse.

Iga noor wajab ajakirja „JUHISED NOORTELE“. Seepärast tellige see enesele 1938. aastaks. Ootame kaastööd tellimis-tega ja kirjutustega

Jumala majapidajad

F. M. Vilcox

Kristus tuleb jälle. Ta tuleb warsti jälle, et omakseid koju wiia. Täideläinud märgid loogu maailmas ei lasse selles kaheksa. Enne kui tuleb see suurjuhindumus, peab minema rõõmusõnumi Issanda tulekust kõigile rahwastele. „Ja sedajama kuuringriigi armuõpetust peab kuulutatama kõiges maailmas tunnistuseks kõigile rahwale, siis tuleb ots.“ (Matt. 24, 14.)

Meile kõigile, kes neid sõnu kuulame ja loeme, Jumal annab võimaluse hingedepäästmise teenistusest osa wõtta. Issand on teinud meid oma majapidajateks. Apostel Paulus ütleb: „Kõnda armaku igauks meid kui Kristuse sulaseid ja majapidajaid Jumala sala-asjade üle. Aga peale selle siis küsitakse majapidajate käest, et igauks peab truu olema.“ (1. Kor. 4, 1. 2.)

Majapidamine ei piirdu mitte üksnes sõna kuulutamiselega, waid sellesse kuulub igasugune teenistus Kristuse jaoks. Issand on annud igatõele oma ülesande. Aga usklik peab mingi koha täitma armuõpetuse lewitamises. Ühed on kutsutud kaudetele maadele minema ning oma aja ja jõu pühendamata sõna kuulutamiseks; teised töötawad kodumaal; teised jälle edendawad tööd ainelise toetuslega. Igauks on oma kohas Jumala majapidaja.

Kristus ütles wäga tähtsa asja oma ettekuulutusõnes, kus rääkis oma jälletulekust: „Kes on müüd ustaw ja mõistlik sulane, keda tema isand on pannud oma pere üle, neile omal ajal rooga andma? Onnis on see sulane, keda tema isand tules leiab nõrda tegewat.“ (Matt. 24, 44. 45.)

Jumala waranduste hoidja.

Me leiame wõrdse kirjakoha Luukase ewangeliiumist, millest näeme, et majapidamine ei tähenda üksnes teenimist sõna juures, waid ka teenimist ainelise ohwriga: „Müüge ära mis teil on ja andke waestele andeid; tehke enestele kutrud, mis ei lähe wanaks; jaatke enestele warandus taewas, mis ei wähen, kuhu waras ei saa ligi ega koi ei riku. Seis kus on teie warandus, seal on ka teie süda.“ (Luuka 12, 33. 34.)

Ragu ristikuulutaja leiab suurima rõõmu hingedewõitmisetöös, nii wõib teine sellesama rõõmu saada, kui ta ohwerdab oma wahendeid sõna lewitamiseks. Rõõm tuleb armastusest Issanda wastu, armastusest hingede wastu, kellede eest Kristus andis oma elu.

Armastada ja anda.

Siljuti lugesin ühe ütluise, mis jättis minusse sügawa mulje. Ma olen seda tihti järele mõtelnud. See kõlas: „Me wõime anda ja mitte armastada,

aga me ei saa armastada ja mitte anda.“ Ma wõin seda tõde kinnitada oma läbielust ja ka teiste ütlustest.

Armastus asja wastu on tugewaim fang, mis muudab olukorra nii, et asi saab wiidud edukalt lõpule. Armastus on tugewam tõukejõud mingi eesmärgi teostamisel. Ma igal hommikul tööle minnes waatlen inimesi, kes ruttawad oma tööle, ja ma küsin eneses nii mõnegi mehe üle: Mis on selle tõukeks, et see mees läheb oma tööle? Kas teeb ta seda armastusest töö wastu? Siis on tal selles edu. Ta püüab oma tööd korraldada päew-päewalt paremini ja tulutoowamalt. Kas ta teeb seda armastusest kodu ja perekonna wastu, kas ta tunneb wastutust naise ja laste pärast? Hästi, siis see armastus toob temale päikesepaiste töötundidel, olgugi et nad on pingutawad ja wäsitawad. Ta on waba mees. Armastus teeb wabaks.

Teiselt poolt aga: Kas ta teeb oma tööd selle pärast, et peab midagi tegema? Kas ta läheb oma päewatööle nagu laiff sulane, keda selles sunnitakse? Kas puudub temal töö jaoks armastuslik tõukejõud? Siis elab ta orja elu.

Peale pandud koguistus wõib pühale eesõigus.

Sellest oleneb meie teenimine Kristuse jaoks. Kas teeme enesele hingamispäewakäsu muudtamatuks vajaduseks, et me kardame, et muidu läheme hukka? Wõib täida tõelise hingamispäewarahu waim meie südamet, nii et tunneme rõõmu, et Issand on eraldanud päewa, millal wõime külitada maailma oma mõttest ja meelest wälja, anda kehale puhkust ja tulla lähedasje ühendusse Jumalaga. See õnnestaw ja wiljakas ühendus on üksnes siis võimalik, kui armastus on tõukejõud.

Kas toome oma anded Jumala warakambriks selles tundes, et me peame seda tegema, et muidu tõmbame Jumala pahameele enese peale? Siis oleme haletsetawad sulasepõlwes; siis waewleme kõhu all, ja tahame õndsuse teenida oma tegudega.

Kas me anname sellepärast, et see üks on teinud meie heaks nii palju? Kas peame filmas seda suurt ohwrit, et Issand Kristus tuli maailma peale, kui me olime weel tema waenlased, ja oma elu andes tõi meid hauast wälja, nii et meie oma ohwri ja anded toome sügawast tänutundest ja otsekohesest armastusest? See tähendab wabadust. See on suurim rõõm Issandat teenides. Me anname, sest me armastame. Armastus on tõukejõud.

Jumal andis armastusest.

Temal ei olnud mingit muud põhjust oma Boja andmiseks. „Nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta on annud oma ainusündinud Boja.“ Ta ohverdas, sest ta armastas. Armastus ajas teda selleks. Ja kui Kristus vaatas selle maailma häda ning nägi, kuidas patt ja surm on laotanud surmulina üle maailma elanike, siis ta valis meelsamini inimese päästmise oma elu ohvriks andes, kui et kinni hoida taeva aulifusest. Milline armastus! Me ei juudagi seda küllast aru saada. Aga meie võime seda teataval määral läbi elada, kui Kristus elab meie sees ja Püha Vaim juhatab meid.

Seda röömu, mis oli Kristusel, kui ta andis oma elu kadunud inimsoo eest, tahab ta anda ka oma järelejäijatele, kui need teda teenivad. Me teame: „Vaimu wili on armastus, rõõm, rahu, pihhmeel, heldus, headus, truudus, tasandus, kasinus.“ Armastades Issandat kasvab ülim rõõm teenimise puhul. Me ütleme ühes Taarvetiga: „Kui wäga armastan ma sinu käsuõpetust! Igapäew mõtlen ma seda järele.“ (Laul 119, 97.) Me peame Jumala käjud, sest me armastame teda. Me ei täida neid omast jõust, waid sellest armujõust, mis ta meile annab.

Rõõm ohwriks.

Kui me töötame oma kaasinimeste päästmiseks, siis me leiame teenimisest röömu, nagu Kristus leidis. Tõesti, ei ole suuremat ja püsivamat röömu, kui siis, kui õhtul tagasi waatame päewale ja võime endale ütelda, et oleme toonud julgust, tröösti ja õnnistust mureliku otijja hinge ellu.

See rõõm täidab nii mõndagi isa ja ema, kui nad pühendawad oma pojad või tütreid Issanda altarile teenimise tarwis, kui nad oma lastega jumalaga jätawad, kui ei ole enam lootust neid näha saada, kui laew lahkeb ja nende armastatud kannab kaugele maale, kus nad peawad Issanda jaoks töötama.

Ja kui see wõi teine misjonipõllul oma andumise peab maksma eluga ja warisema kui hea seeme mulda, siis olen ma wõinud kuulda waneimate ütlisti: „Meie ei kahetse mitte, et oleme selle ohwri toonud. Ja kuil meil oleks weel lapsi, siis oleksime samuti walmis neid panema Jumala altarile.“

Elu anda.

Kes jääwad koju, neil wõib olla ka eesõigus majapidamiseks. Jumal on nende kätte annud waranduse. See wara, mis neil on, palk, summad pangas, maad wõi majad — see tähendab nende elu. Omand on jõu, waewa ja töö saadus. Kui nad selle oma pühendawad Issandale, siis annawad nad oma elu samas mõttes kui need,

kes on sõna juures Issandat teenimas, ja juurel arwepidamisepäewal Jumal wõtab seda ühtewiisi teistega arwesse.

Jumal on pannud meid oma warade walitsejaks. Peakime õjutuma headeks majapidajateks! Meie oleme kutsutud majapidamiseks, mis meile röömu walmistab. Me võime anda ilma armastamata, aga me ei saa armastada ilma andmata. Oh, et need anded, mis me toome, ja need teenistused, mis me teeme, tuleksid armastusest Jeesuse wastu, kes tegi meie jaoks nii palju!

Kuidas täidame meie majapidamise ülesande? Kuidas tõendan mina Jumala ja inimeste ees, et ma seda, mis minu kätte on usaldatud, hästi hooldan? Kui teenin waeleid, haigeid ja kurbi; annan ustawalt Issandale tema oma — kümniise kõigest oma sissetulekust. Kümniis ei kuulu mingil tingimusel minule. See antakse usalduses meie kätte, ja me käime selle usaldusega dieti ümber, kui anname Jumala oma tagasi.

Anded — armastuse väljendus.

Meie ustawus majapidamises ei awaldu mitte ainult kümniisemaksimises, waid ka ohwriannetes. Ma olen alati leidnud, et meie armastuse parim väljendus on meie anded. Me teame, et küntris kuulub Jumalale ja seega tema warakambriisse. See on püha kohus ja kõrge eesõigus. Ohwriande suurus aga on meie enda määrata. Me võime wähem wõi rohkem anda. Meie anded tõendawad meie armastust ja tänuilikkust Jumala wastu.

Kui me Kristuse ohwrit kogu tema suuruses sisse näeme, kui me seda hindame, mis Jumal maksis oma Boja andes meie lunastuseks, silmas peame, siis me ei saa teisiti, kui et meie kuulume Issandale kõigega, mis me oleme ja mis me omame. Ta on meid päästnud hukatusetulest, ta on meid lunastanud igawesest surmast, ta on murdnud patu wäe meie elus, ta on meid wabastanud julasepõlwest, ta on meile annud lootuse tulewaseks eluks, igaweseks rõõmuks tema riigis. Kui wäikesed on ometi wõrreldes sellega meie ohwrid, mida me võime tuua! Alkoguduse ohwriwaim peaks meid hingestama, ja nagu jüngrid noil päewil nii ei peaks me oma warandust pidama meie omaks, waid Issanda omaks ja töö jaoks kuuluwaks.

Pühapaiga ehitamise puhul tuli Iisraeli rahwa annetamistahetele piir panna, sest nii rikkalikult arweldus nende vänu Jumalale wabastamise eest orjusest. Apostel Paulus annab kiituse Mafedoonia koguduse kohta: „Kui neid mitme wiletuse läbi kiisati, oli nende rõõm üliwäga suur, ja ehk nemad koguni waejed olid, on nemad ometigi wäga südamega rohkesti annud. . . Ja nemad ei teinud mitte üksipäinis nõnda kui meie lootime, waid nemad andsid iseendid esite Issandale, pä-

raft meile, Jumala tahtmise läbi." (2. Kor. 8, 2. 5.) Kui me tänapäev end nii tõeliselt Issandale anname nagu makedoonlased, siis on igei waeus juures võimalus anda. See waim peaks olema adventrahwa juures elaw, kui ta tahab oma Issandat näha.

Algkoguduse waimus.

Kriitise wõttes igalt poolt tulewaid tungiwaid makedooniahüüdeid on aeg kuulda üleskutsut: „Müüge ära mis teil on ja andke waestele andeid." Adventuslikud peaksid oma kõi altarile panema. Nad peaksid Issandale pühendama jõu ja wara, majad ja maad, oma waimuande, oma püüdlikkuse ja uinuse.

Me peaksime walmis olema, kui Jumal meile annab selge näpunäite ja tema Waim meid ajab, oma waranduse müüma ja selle hinna panema Jumala warakambriisse tema töö toetuseks. See aga ei taha ütelda, et jina ja mina peaksime kohe täna oma majapidamise lõpetama. See ei ole üldse mitte Jumala plaan, et keegi wend oma kaupluse, töökoja wõi talu ära müüb. Oma tööwõi ärikohata enda käes pidades ta toob wõib-olla mõne kuu jooksul rohkem haise kui oles äranüügist saanud, ja nii ta wõib rohkem teha Jumala

töö jaoks kui teisel juhul. On ka otstarbekohasem elada oma wäikeses majakeses, kui et see ära müüa ja siis maksta wõõrale üüri. Need kõi on küsimused, mille üle peab järele mõtlema, Jumalat paluma ja wendadelt nõu küsima.

Jumal kutsub meid täna, et me end täiesti temale anname, kõige, mis meil on, tema altarile paneme ja oma warandust nii kasutame nagu olukorrad lubawad ja Piitka Waim meid juhatab. Sellest tingimatult eneseäraandmisest, kõigest jüdamest ja kõigest meelest, kaswab meil rõõm Issandas, õnnetundmus tema nõu ja eesmärgiga kooekõlas olekust, rõõm wõida ohwerdada selle ühe jaoks, keda me armastame.

Meile on saanud armjaks kombeks pahwenädala lõpul tuua ohwer oma Meistri ja tema töö jaoks. Peaks meis olema heatahtlik waim; peaks meie jüdameid täitma armastus meie ustawainna sõbra ja wenna, meie trööstija, meie armulise ülempreestri, meie õnnistegija ja funinga wastu, et mingi ohwer ei paistaks meile raske, sest tema on ju meie heaks nii palju teinud. Me wõime anda ilma armastamata, aga me ei saa armastada ilma andmata. Et meie armastus ei seisaks mitte sõnades, waid tegudes! Olgu see meie mõte: walmis teenimiseks, walmis ohwerdamiseks!

Kaheksas loeng

Tõuse üles, saa valgustatud! . . .

J. L. McElhany

„Tõuse üles, saa valgustatud, sest sinu walgus tuleb ja Jehoowa au tõuseb ju üle! Sest waata, pimedus katab maad ja pilkane pime rahwast, aga sinu üle tõuseb Jehoowa ja tema au näitse sinu peal." (Jees. 60, 1. 2.)

Päewad, milledes me olame, ja hüändmused, mis arenawad meie silme ees, on äärmiselt tähenduslikud. Maailm kiitleb oma edusammude, kuuljate tegude ja teaduse üle. Teadus on teinud meie praeguse maailma — tahaks öelda — imede näitelawaks. Hüglalaewad, nagu ujuvad lossid, läbistawad merejõid. Elektrirongid tormawad suure kiirusega üle kontinentide. Lennukid liiklewad kahurikuulidena õhus. Raadio teeb fauged maad meile lähedasteks. Masinad, mida on leiutanud ja ehitatud inimese waim, teewad kiirelt oma töö. Ingenerid pidurdawad wõimsate tamide abil suurte jõgede wee, muutes weejõu elektrenergiaks. Nad ehitawad hüglasildu, mis ületawad julgeima ettekujutuse. Ehitatakse teleskooppe, milledest üks ületab teise oma suuruse poolest, et awastada maailmade-täiuse saladusi. Ülikoolid lewitawad teadust igal maal. Me imetleme kõiide nende saawutuste üle ja küsime endalt, millega järgmisena meid üllatatakse.

Waimu pimeduse ajajärg.

Ja siiski me elame, hoolimata neist saawutustest, waimu pimeduse ajajärgus. Täituwad prohveti sõnad: „Pimedus katab maad ja pilkane pime rahwast." Teaduse saawutused kasutatakse sõjalisteks otstarveteks, milledes abil wõib ühe hoobiga häwitada suuri linnu ühes elanikega. Hoolimatu uskmatuse ja jumalatus lewivad üle maa ja teriwed rahwad haaratakse neist ideedest. Inimolewused jaadawad horda, nähtawasti kurjadest waimudest aetwina, julmasid kuritegusid. Sõegi süütu lapsed langewad ohwriks niisuguste kriminaalsete pahede ohwriks.

Sõlla suuremal määral langewad inimesed ohwriks joomisele, saades joowastawate jookide orjadeks. Maailma ülikoolide õpetlased pakuwad Jumala Sõna ja künne kahu aseainena oma waated. Nad süwendawad noorjoole, et ei olegi Jumalat ja et endiste rahwapõlwele waated on ületatud. Wastutawad isikud asetawad end üle kõlbliste põhimõtete ja naeruwäärastawad neid. Kurjuse suurte pingutuste mõjul kaob usk Jumalasse ja warem wõi hiljem inimsugu langeb paganusse.

Prohveti waim ütles juba ammu neid aegu ette:

„Meie elame lõpuajal. Kiiresti täituvad ajamärgid teatavad, et Kristuse tulek on ligi. Pühalikud ja tähtsad on need päewad, milledes elame. Negambööda aga kindlasti mõetakse Püha Waim ära maa pealt. Juba karistatakse nuhtlustega Jumala armu põlgajaid. Snnetused maal kui merel, ebakindel olef heltskonnas, ja jutud sõjast kuulutawad õnnestust. Need on suurima tähendus- dustega sündmuste eelkäijad. Kurjuse tööriistad ühendawad oma jõude ja püüawad neid kindlustada. Peagi sünniwad maailmas suured muutused, ja wiimased liikumised on kiireloomulised.

Selle maailma asjade käik annab tunda, et raskuste ajad on otse ees. Ujalehed kuulutawad ette hirmsat mõitlust kõige lähemas tulewikus. Julged rööwimised on sagedasels nähtusels. Töötakistused on päewakorras. Mõrwasid ja warguseid on igal pool. Kurjast waimust waewatud inimesed mõtawad naistelt ja lastelt elu. (Tunnist. 2. 319.)

Bange tähele lauseid: „Kurjuse tööriistad ühendawad oma jõude ja püüawad neid kindlustada. Nad kinnitawad end suureks wiimseks otsustamiseks.“ Paljud meie kaasaegsed lähewad kurjade mõimude kaasklastena mõöda oma ligimeste kannatustest ja puudustest, elades prassi- mises ja oma madalate ihade rahuldamisels.

Me loeme edasi: „Waelasel on õnnestunud tõde ümber pöördma ja täita inimsüdamed kasupüüdliku waimuga. „Ja kohus on tagasi aetud ja õigus seisab kaugel, sest tõde komistab uulitsa peal, ja mis otsekõhene asi on, ei see wõi edasi minna.“ (Jes. 59, 14.) Suurtes linnades elawad tuhanded waeluses ja wiletsuses, peaaegu ilma toiduta, kehakatteta ja peawaarjuta; kuid samas linnas on teisi, kellel on enam kui süda suudab igatõeda. Nad elawad külluses, andes oma raha wälja toredate majade ja ehteasjade eest, ja mis weel halwem, oma meeleliste tõbude rahuldamise eest, eriti joo- wastawate jookide ja tubaka peale, mis häwitab mõistuse mõimed, wiib meeled wälja tasakaalust ja riüwetab hinge. Kuna nälginu inimsõõ hiiüded tõusewad üles Jumala poole, koguwad mitmed rõõmuse ja wäljapressimise läbi warandusi.“ (M. a. D., lhf. 319.)

Tõesti need oluforrad näitawad selgesti ja ot- justawalt sellele, et Kristuse tulek on ukse ees. Meie kuningas tuleb! Ja just niisugusel ajal — ülekohtu suurenemise ja uskmatuse kasvamise ajal — peab kantama walgus kõigile rahwastele. Keset üldist wiimseaja kurjust tahab Jumal wal- mistada rahwa, kelle üle tõuseb Jehoowa au. Selle rahwa iseloomu, elu ja mõju läbi peab paistma walgus kõigile maailmale.

Jumal on ilmutatud Kristuses.

Selgeima ettekujutuse Jumala aust sai inim- sugu Kristuse olemuse ja õpetuse läbi. Raamatus „Suure Arsti jäljed“ me loeme selle kohta: „Ju- mal on end ilmutanud oma Poja läbi. Kristus, Isa on paiste ja Toma olemuse märk, tuli maa- ilma ja sai meie Snnistegijaks. Sellisena Ta läks taewasse ja kostab meie eest kui Suimesepoeg Jumala aujärje ees.

Kui Kristus, see maailma walgus, maa peale tuli, siis ta kattis oma jumaliku au inimeste eest kinni, et ta mõiks elada inimesena inimeste seas ja neid tutvustada nende Loojaga, ilma et neid häwitataks tema aust. Niisiis, keegi pole, alates ajast, millal patt lahutas inimese Jumalast, näi- nud Jumalat, kui ta pole end temale Kristuse sees ilmutanud.

Et Jumal nägi, et tema nähtawalt ilmumine ei ole küllaldane andma inimestele õiget mõistet oma olemusest, seepärast ta saatis oma Poja maa- ilma, et tema neile ilmutaks nähtamatu Jumala loomust nii palju, kui nad seda jõuawad kanda.“ (lhf. 278.)

Meie wajame jumaliku õpetajat. Et maailm ei jääks pimedasse, igawesse waimsesse wõsse, sel- leks tuli Jumal Kristuse isikus meile wastu. Oma ainusündinud Poja isikus ta lastus alla meie inimliku loomusesse. Kristus oli tõsine walgus, kes walgustab kõiki inimesi, kui ta maa- ilma sisse tulnud? (Joh. 1, 9.)

Et meie inimesed mõiksime saada mõiste Ju- mala aust, selleks tuli Kristus maailma ja elas meie keskel. Selle kohta on öeldud:

„Et inimestega üks olla ja samal ajal patus- tele inimolewustele esitada meie taewast Isa, wõt- tis Kristus endale inimese kuju. Ta sai kõiges oma wendade sarnaseks. Ta sai lihaks, nii kui meiegi. Ta kannatas nälga ja janu ning tundis wäsimust.

Teda toideti toidust ja ta wärskendas end ma- gamise läbi. Ta mõttis osa inimeste saatusest ja siiski ta oli weatu Jumala Poeg. Ta oli mõdras ja majaline maa peal, — maailmas ja siiski mitte maailmast; teda kuusati nagu iga inimest kuus- taksse, kuid ta elas siiski patuta elu.

Õrnatundeline, kaastundlik, kes alati mõtles teiste heale kääkäigule, ta esitas Jumala iseloomu täielikult, olles alati Jumala ja inimeste teenis- tuses.“ (M. a. D., lhf. 43.)

„Ja Sõna sai lihaks ja mõttis kui ühes majas meie seas elada... täis armu ja tõtt.“ (Joh. 1,14.)

Jumal tahab end ilmutada oma rahwa läbi.

Keset wiimasel ajal walitsewat pimedust peab Jumala au jällegi maailma paistma. Müüid teos- tab selle Jumala Waimust täidetud kogudus, kes on end Kristusega õhtinud. Sgas tõuses üm-

berpöörnus kajastub Jumala hiiud: „Tõuse üles, ja valgustatud!“ See Jumala kutse, mis öeldud prohveti läbi, esitab meile selgesti need ootused, mis Jumal asetab oma rahvale . . . Jumal ootab, et igaüks ilmutaks maailmale jumaliku tõe ja Jumala iseloomu.

Seda ootust võivad täita ainult need, kes on saanud Jumala armu läbi võidu patu üle, kes on tunnud tema armastust ja mõistnud õnnistust Kristuses, kes usaldavad teda täielikult. Jumal kutsub kõiki neid esimestesse ridadesse. Et seal oma ülesannet täita, see nõuab meie elu täieliku muutmist: ootustavat võitlust kõikide patuste kalduvuste vastu, põhjalikku ärappööramist maailmast tema lõbustustega ja rumalustega. See uus meelitus peab juba täna igas ühiskonnas aset leidma. Palume seda tõsiselt Jumala käest. Selle muudatusega elus, südamega täis armastust, me oleme kõhvilised tööriistad Jumala käes, et ilmutada tema au.

Raamatus „Õndsaskiitmise mäel“ me leiame järgmisi mõtteid:

„Meie ei peaks mitte üffi Kristuse au üle järele mõtlema, vaid ka sellest kõnelema. Jesaja mitte üksnes ei näinud Jumala au, vaid ta kõneles ka sellest. Kui Taarwet süvenes Jumalasse, siis see tuli hättis põlema tema sees ja tema keel tunnistas sellest. Ta ei võinud teistigi, kui kõneleda sellest imelisest armastusest, mida ta oli ära tunnud. Kes küll võiks seda aulikku lunastusplaani tunda ja selle üle vaikida? Kes võiks mõelda Jumala armastusele, mis avaldatud Kristuse surma läbi Golgatal, kes päästis meid surmast ja võitis meile igavese elu, ilma et väljendada kiitust meie Õnnistegijale?“

„Tema templis ütleb kõik ta rahvas: „Ogu au!“ (Laul 29, 9.)) Iisraeli laulja kiitis teda mänguga kandlel: „Ma tahan kõneleda su austusest ja su suurest aust ja su hündinud imeasjades. Ja nad räägivad üles su vägevaid tegusid, mis kardetavad, ja su suurusest tahan ma jutustada.“

Peab ülendatama Kristuse risti kõikide inimeste seas, et see haaraks nende meeli ja tungiks läbi nende mõttemaailma. Siis täidab Jumala vägi nende olemuse ja nad pühendavad oma võimed Jumala tööle. Kes nõnda töötab, see laske valgust paista maailmasse — olles sellele elavaks valgustajaks.

Kristus teenib iga inimliku tööriista kaudu, kes annab end tema teenistusse. Tema ühendab inimliku jumalikkusega, et anda edasi maailmale lihaks saanud armastuse saladust. Kõnele sellest, palweta ja laula sellest! Kuuluta kõigile tema au ja ära jätta järele tungimast taevasse.

Kannatlikult kantud läbikatsumised, tänulikult vastu võetud õnnistused, julgelt ära võidetud kuusatused, alandus, laiskus, halastus ja südamlik armastus — need on valguskiired, mis valgustavad meie olemust ja vabastavad meid enesearmastuse pimedusest, mis ei laske ainuski armastusekiirt tungida meie südamesse.“ (Vhfl. 62.)

Meie kuulutus on valguse kuulutus.

Sel palvenädalal me peame saama teadlikuks praegusaja pühalikuse ja tõsiduse üle, sest Kristuse tulek on üffe ees.

See teadmine peab meid tooma weendumusele kui vajalik on maailma hoiatada ja teda aidata nende sündmuste mõistmisele, mis nad näevad iga päev. Valguse ja tõe kuulutust tuleb kanda kõikidele rahvastele, paganatele ja keeltele, et nad mõiksid end Kristuse tulemisele ette valmistada.

„Täna äratavad Jumalast kutsutud jutustajad Celia ja ristija Johanneese waimus ja wäes kohtuwalmi maailma tähelepanu pühalikudele sündmustele, mis wiletsusaja lõpul ja kuningate kuningate tulekul siin maapeal teoks saavad. Peagi tuleb igal inimesel seista taewase kohtuniku ees. Kohtutund on tulnud ja kogudusel lasub pühalik vastutus hoiatada hukatuse äärel seiswat maailma. Kõigile, kes tahavad kuulda, peab selgitatama põhijooni, mille pärast mõideldakse, ja millest oleneb inimsoo jaatus.“ („Proph. and Kings“, Vhfl. 716.)

Et Jumal on meile avaldanud erilise valguse kuulutuse, me peame tundma erilist kohustust end täiesti pühendada oma Õnnistegija tööle. Me loeme edasi: „Meil kogu inimsoole nii tähtsatel ootustamistundidel, millal iga hinge igavene jaatus ootustatakse, ootab taewa ja maa Issand, et tema kogudus, kui üks mees, asuks tegude juure. Kõigile, kes on aulise töö tundmise läbi jõudnud wabadusele Kristuses, on suur eesõigus teiste inimeste ees: Kristus peab neid oma omanduseks. Mõnuid ta arvestab nendega, et nad kuulutaksid selle kiitust, kes neid pimedusest on toonud oma imeliku valguse juure. Õnnistused, mis nemad nii rikkalikult on saanud, peab teistele edasi andama. Kõõnnusõnum lunastusest peab tungima kõigile rahvastele, paganatele keeltele ja suguharudele.“

„Prohvetid wanasti nägid oma nägemustes Issandat, kuidas tema uskmatus ja pimeduse aegadel, mis on just Kristuse tuleku eel, annab oma kogudusele üle erilise valguse. Seal on öeldud, et tema tõuseb oma kogudusele õnnistuse päikesena. Igast tõelikult Kristuse jüngrist peavad samal viisil wälja woolama õnnistusejõed: üks julgustamise ja abistamise waim; elu lõhn eluks.“ (U. a. D., Vhfl. 717.)

See tõsiasi, et saatan neil waimuliku pimeduse päewil oma wõitluswäed erilisel tegevusse pannes, põhjustab Jumala rahwa veel kiiremale tegevusele.

„Kristuse tulek on inimhoo ajaloo pimedamal tunnil. Noa ja Loti päewad esitawad tabawalt olukordi Inimesepoja tuleku eel. Kui Piiblas kirjjas reist aegadest räägitakse, siis juhitakse meie mõtted alati sellele, et saatan jaab töötama „kõikjugu ülekohtu petmisega.“ Ja et ta südilt tegutsseb, seda tõendab meile ruttu juurenõu meelte pimestumine, eksituste ja salaõpetuste kuhjumine meie ajal. Saatan ei wangiستا mitte üksi maailma, waid tema salajase tegutsmise ohwriks langeb ka suur osa kristlasi. Suur langemine arweldub kind pimedusena, mis on keskööst pimedam. See on Jumala rahwale hirmuööks Jakobis, üheks piisarate ta tagasiuudamise ööks usu pärast. Aga ka sellel pimedusetunnil paistab wälja Jumala walgus.“ (A. a. D.)

Kui meie püüame täita Jumala iseäralikke ülesandeid selle aja jaoks, siis wõime wõõrustada töötuse üle, et tema au walgus wõidutseb pimeduse üle: „Jumal käsib walgujel pimeduse seest wälja paista.“ Mii see oli kind: „Ja maa oli tühi ja paljas ja pimedus oli sügawuse peal ja Waim oli lehwimas wee peal. Ja Jumal ütles: Saagu walgus, ja walgus sai.“ Samuti lähed ka waimulikul pimeduseööl Jehoowa sõna wälja: „Saagu walgus.“ Ta hüüab oma rahwale:

„Tõuse üles, jaa walgustatud, sest ju walgus tuleb ja Jehoowa au tõuseb sinu üle!“

„Sest waata,“ ütles kiri, „pimedus katab maad ja pikkane pime rahwast, aga sinu üle tõuseb Jehoowa ja tema au näitse sinu peal.“

Kristus, kes on Isa au wastuläige, tuli walgukena maailma. Ta tuli selleks maa peale, et ilmutada Jumala olemust inimestele, ja temast on öeldud, et tema oli wõitud „Piiba Waimu ja wäega“, ja et tema on „jümbes käinud ja head teinud.“ Matfareti loolis ta ütles: „Issanda Waim on minu peal; seepärast on ta mind wõidnud; ta on mind läkitanud waestele armuõpetust kuulutama, wangidele lahtilaskmist kuulutama, ja pimedatele nägemist, ja waewatuid andeksandmise läbi lahti lastma, ja kuulutama Issanda meelepäralist aastat.“ Samas mõttes ta andis ka oma jüngeritele ülesande. „Teie olete maailma walgus,“ ütles ta, „nõnda paistku teie walgus inimeste ees, et nemad teie häid tegusid näewad ja austawad teie Isa, kes taewas on.“

Do, et me wõiksime lasta walgustada oma südant ja alistuda Jumala kutsele! Maailm ootab. Jumal on walmis tegema oma osa. Piibhendame alanduses oma elu Jumalale, et saada tööriistaks tema käes tema juure plaani täideviimisel. Siis ja ainult nõnda täitub meis käsk: „Tõuse üles, jaa walgustatud!“ Teeks Jumal oma koguduse teegitewaks tõrwikuks, mis walgustab hingedele teed igawese linna poole.

Loengud lastekoosolekuteks

Saateks

Issand soowib, et me igal palwenädalal saaksime rohkem õnnistatud. Me peaksime püüdma selle poole, et olla oma õnnistegijale tarwilik tööriist. Neil päewil peaks lastes äratatama armastus palwe jaoks ja nad peawad teada saama palwe õnnistusest. Suba noorelt tuleb lapsi palwetama õpetada. Selles wõib heatahtlik õpetaja näha oma suurt auulist ülesannet.

Need loengud tarwitab õpetaja endale aineks, millest lastele koosolekul jutustada. Kus rohkem lapsi, on soowitaw lapsed jagada wanuse järele mitmesse klassi ja iga klassiga omaette koosolek pidada.

1. loeng

Valmistus Kristuse tulekuks

Piibli nõuanne lastele on: „Mõtke oma Looja peale oma noores eas.“ Rog. 12, 1. See põhimõte maksab noortele igal ajal, aga eriti veel meie ajal. Meie elame

õnnistegija tuleku eel. Kui Kristus oma maisse elu järele läks taewa, siis ta lubas tagasi tulla, et oma lapsi enda juure wõtta. Ta ütles: „Ja kui ma saan läinud ja teile aseme walmistanud, siis tulen ma jälle ja tahan teid enese juure wõtta, et teie ka olete, kus mina olen.“ Joh. 14, 3.

Kui mõtleme sellele suurele eesõigusele, siis tahtmatult tekib meis küsimus: Kas ma olen selleks kõlwaline? See on tähtsaim küsimus meie elus. Piibel wastab sellele küsimusele, kellel on kind wõimalus olla Jumala juures. „Õndsad need, kes puhtad südamest, sest nemad peawad Jumalat nägema.“ „Õndsad on rahuarmastajad, sest neid peab Jumala lasteks hülitama.“ Kas oleme puhtad südamest? Meie kõik oleme ekslikud inimlapset. Jeesus teab seda. Tema ei taha meid mitte hukka mõista, waid aidata. Tema tahab, et me sellele mõtleksime, oma puudust tunneksime ja temalt abi paluksime. Selleks on meil korraldatud palwenädal. Jumal tahab, et me iga päew tema poole palwetaksime ja igas asjas temalt abi ootaksime. Ta on alati walmis meid aitama. Kui aga oleme seni olnud pealiskaudsed ja hooletud, siis teeme seda nüüd.

Meie elame praegu ka veel kohtu ajal. Meie ei tea millal Jumal sulgeb armuukse; kui see sünnib, siis on meie saatust otsustatud. Mõtleme sellele tõsiselt kuni veel on armuaeg. Jeesus armastab kõiki ja tahab meid enda juure võtta. Et me oleksime selleks kõlvulised, selleks meil tuleb paluda ühes Taawetiga: „Oh Jumal, kiusa mind läbi ja võta tunda mu südant; katsu mind läbi ja võta tunda mu mõtteid; ja waata, kas walu tee on minu sees ja juhata mind igawese tee peale.“ Laul 139, 23, 24. Palume, et Jeesus meie wõlad andestaks ja aitaks, et me tänasest päewast peal oleksime head lapsed. Siis saame ka uuele maale, kui Jeesus tuleb. Jumala Sõna nõuanne on kõigile: „Hoia mis on laitmatu, ja waata selle peale, mis on õige; sest selle mehe wiimne järg on rahu.“

2. loeng

Püha Waimu and

Suurim and, mis Jumal tahab meile anda, on Püha Waim. Teie, võib olla, küsite mis on Püha Waimu ülesanne. Joh. 16, 7 on öeldud: „Aga mina ütlen Teile tõtt: see tuleb teile heaks, et mina ära lähen, sest kui mina ära ei lähe, siis ei tule rõõmustaja mitte teie juure; aga kui mina saan ära läinud, tahan mina teda teie juure läkitada.“ Seda ütles Jeesus lühike aeg enne oma surma, kui ta pidas wiimse koosoleku oma jängriatega. Nad kõik olid kurwad. Siis Jeesus trööstis neid Püha Waimu töötamisega. See töötus maksab ka meile.

Püha Waimu tööst räägib Jeesus järgmiselt: „Ja kui seesama saab tulnud, annab tema maailmale märku patu pärast, ja õiguse pärast ja kohtu pärast.“ Kui meie palume Jumalat, et ta wiibiks Püha Waimu läbi meie kael, siis meie oleme õigel wiisil kurwad oma pattude üle, ja palume Jumalalt andestust. Ta aitab meid ka meie wõitluses patu vastu. Meil tuleb aga end tema mõju alla anda.

Jumala Waim juhatab meid ka heale teele, kui oleme tõrwale kaldunud õigelt teelt. „Aga kui tema tõe Waim tuleb, see juhatab teid õige tõe sisse . . . ja tulewaid asju kuulutab tema.“ Meie ise ei mõista alati, mis on kuri ja mis hea. Selles aitab meid Püha Waim.

Rord Lõuna-Ameerikas awastas üks indiaanlane ühe maaalusse loopa. Ta tahtis minna koopasse, aga see oli kottpime. Mis ta tegi? Ta wõttis põlewa tõrwiku ja tüki kriiti ja alustas oma reisi. Et seal all oli palju kääbusid, ta märkis koopasse minnes seintele kriidiga noolejooned, mis näitasid suunda, kust ta koopasse tulnud. Nii tal oli kerge kohaneda. Tal oli waja ainult järgida nooltereale. Nii tahab ka Püha Waim Pühakirja läbi meid juhutada maailma waimulikuses pimeduses õigele teele.

Püha Waim mõjutab inimese südant. Käs aga alati tema mõjule vastu paneb, see kurwastab teda ja lahutab ta lõpuks endast jääwast. Piibel nimetab seda pattu „patuks Püha Waimu vastu“, mida ei andestata. See-

pärast kuuieme tema manitsust ja järgime tema juhatusetele, siis meie ei kurwasta teda. Palume selleks Taewa Isalt jõudu. Tema annab heal meelele oma Püha Waimu, kes hoiab meid juba siin elus ja juhatab meid igawesele kodumaale.

3. loeng

Harjumused

Noored, kes astuvad wõitlusse halbade harjumustega, arendawad selle läbi tõelist kristlikku iseloomu. Kes aga annab järele himudele ja kiusatustele, häwitab lõpuks oma elu.

Armjad noored sõbrad, mõelge alati sellele, et teie ise kujute oma saatuse-langast. Särjekindlalt liitudes tõmbab süstik kangasse lõnga, seda kas ilustades või kahjustades. Kui olete kergemeelsed ja pealiskaudsed, siis rikute oma elu, mis peaks elatama Jumala tahtmise järele puhtuses ja õnnelikkuses. Särvides kalduwustele, järgiwad teid ebatristlikud harjumused teraseste abelatena. Ja kui pöörate ära Kristusest, siis aimawad teised järele teie eeskujule ja juhataatuna teie wale eluwiihidest, ei saa nad ialgi osa igawikust. Ent kui näete waewa, et wõita isekust ja teie ei lasse mööda ühtki juhust, et aidata oma ümbruskonda, siis juhib teie eeskujuu teisi õigele teele.

Keegi isa tahtis pojale pilklikult näidata himude ja kirgede tähendust ning tagajärgi. Ta laskis endale tuua haamri ja naela. Siis lõi ta naela ettewaadlikult lauasse. See õnnestus tal kergesti. Nüüd andis ta haamri pojale ja ütles: „Tõmba ta uuesti wälja, mu poeg!“ See widi enmast tublisti pingutama ja lõpuks rikkus veel selle juures lauda. Lõpuks oli tal siiski nael wäljas. Isa ütles poisile: „Sulge nüüd tekkimud auk!“ Ja ta lisas, kui pois seda ei saanud: „Siimud wõidetakse, ialgi mitte aga sellest olenewad kurjad tagajärjed.“

Särvides headele harjumustele, kindlustab see meile wabanemise kurjast. Kui pea on täidetud heade mõtetega, siis pole seal ruumi ebapuhtusele. „Mis muud, wennad, mis tõsine on, mis aus, mis õige, mis kasin, mis lõbus, mis hea on kuulda kui üks hea komme ja mis kiituse wäärt, selle peale mõtelge.“ (Wil. 4, 8.)

Alma usuta Jeesuse Kolgata õhtorisse wõtab patt meis wõimuse. Meie kõik walmistame tema tulekuks. Wõibime seepärast ka tundma õppida riski wäge.

Sellest uuest nädalast tahame järgida ainult headele harjumustele, lugeda piiblit, hüljata wale, eemale hoida halbadeist kõnedest ja olla aus. Kasutage harjumusi, et need töötaksid teie kasuks, mitte teie vastu. Ja mõtelge ikka sellele, et harjumuse koidikud on aluses wawalt tuntawad, hiljem aga saawad nii tugewaks, et neid wawalt veel saab purustada. Sga harjumus sarnaneb kivi, mille võib mäelt alla tõugata iga laps, kuid mida peatada ei suuda ükski hiiglane.

Meie töö teiste heaks

Pühakiri on suurim misjoniraamat, mida omame. Ta kirjeldab misjoni ajaloo. Jumal ütles Abrahamile: „Mine!“ ja esimene misjonär alustas teed. Iisraeli rahvas oli määratud misjonirahvaks. Isegi Jumala Poeg sai misjonäriks, jättes taeva au, et lunastada inimesi. Apostlid läksid sama põhimõttega tööle. Kogu misjoni sihtiks oli, et tuua inimesi Jumala juure.

Jeesus ei lõpetanud veel oma misjonitööd. Selle lõputöö on ta usaldanud meile. Meie peame kuulutama teistele seda, mida on teinud Iisand.

Kord sattus keegi hindu meeleheitesse. Ta otsustas lõpetada oma elu. Selleks reisis ta suure linna Bombaysse, kus ta lootis rahva hulgas jäljetult ja tundmatult kaduda. Tuhustlikult tuli ta kristlikule koosolekule, kus rääkis jutlustaja sellest, et Jumalal on plaan iga inimese jaoks. Noor hindu mõtles: „Kui Jumalal on ka eesmärk minu jaoks, siis ma ei tohi hävitada oma elu.“ Samal päeval ta andis end üle oma Jumalale.

Meie koosoleku siht on, et mõista oma elus Jumala tabet. On hea, kui meil kõigil oleks silmis kindel eesmärk. Kui kurb on aga, kui me Jumala tabet täiesti teame ja siiski ei pane seda tähele!

Et olla misjonär Jumalale, peaksime täitma korralikult oma kohustusi ja tegema igal viisil misjonitööd. Selle alla kuuluvad ka meie anded. Need võivad olla väikesed, aga Jumal näeb selles meie ustavust. Keegi poiss aitas ehnast jelles järgmiselt: Ta tegi endale kolm hoiukarpi. Ühele kirjutas peale „Kümnis“, teisele „Sissitulek“ ja kolmandale „Sissetulek“. Igaüks, kui ta sai raha kingituseks või oma töö eest, siis asetaski ta selle oma sissetulekute karpi. Oli sinna juba kogunenud küllaldaselt, siis luges ta sellest kümnenda osa kümneise karpi ja ülejäänud pani isikliku raha hulka, mida võis siis tarvitada oma väljaminekuteks. Sel teel viidas ta korda jumalikkudes asjades.

Kui tahame tänapäeval koosolekul kõigis asjades anda end Jumala tahtmise alla. See algab meie südamel üleandmisega. Oleme selleks valmis? Kristuse tulemine, suur Jumala päev, seisab ukse ees. Aga meie elupäev peaks olema ette valmistatud selleks. Meie ei tohi kaotada aega, sest sellest oleneb ka meie igavene saatus.

Sõnakuulmine

Harilikult on see nõnda, et me armastame seda parika kõige enam, kus meie omaksed elavad. Seal on meie kodumaa. Seal on meie isa, ema ja õed-vennad, kes armastavad meid ja keda meie ka armastame. Adventistide lapsed harilikult on huvitatud juurest välismisjonist. Aga üks tei-

HOMMIKVALVE-KALENDRIT

On saadaval Hommikvalve 1938

ne suurem tegevusväli on meile kodu. Seal me weedame suurema aja oma nooruspõlvest. Seal meil tuleb ilmutada oma armastust Jeesuse vastu. Jeesus ütles veel täna kõigile: „Mine oma koju omaste juure ja kuuluta neile, mis suured asjad Iisand sulle on teinud ja sinu peale halastanud.“ Mark. 5, 19. Meil tuleb kodus kõnelda õnnistegija armastusest ja abist; kodus me peame oma sõbralikkuse, sõnakuulmise ja arvitamisvalmi olekuga tõendama, et oleme kristlikud lapsed.

Kodus kristlane olla tähendab, et me peame elama nõnda, kuidas Kristus meie asemel elaks. Kui auulik oleks niisugune kodu maailmas, kus ei walitseks mure, haigus ja häda! Kuidas tuleks meil kodus olla?

Kodus me näitame avalikult misjuguused me tõelikult oleme. Kui meie kodus saame pahaseks, siis me ei tee sellest suuremat väljagi. Kõhalolekul me oleme teistiti. Siis me püüame alati olla viisakad ja vastutulelikud. Miks me teeme nii? Miks me peame end tihti isa ja ema vastu halvemini ülal, kui võõraste ees? Vast sellepärast, et isa ja ema ei pahanda nii väga selle üle ja et võõras saaks meist võimalikult hea mulje? Kallid noored sõbrad! Meil tuleb olla igal pool lahke ja viisakas, olgu see kodus või väljas. Õnnistegija vstab seda meist.

Kristlane peab olema alati kuulelik ja valmistama teistele rõõmu. „Lapsed ja noorsugu peaks selle üle rõõmu tundma, kui nad wanemate muresid kergendavad. Kandes tahtlikult väikesi kohustusi, mis kodus asetatakse nende õlgadele, nad harjutavad end hiljem suuremaid vastutusi enda peale võtma. Seepärast ütles Paulus lastele: „Lapsed, kuulge oma wanemate sõna Iisandas, sest see on õige. Alusta oma isa ja ema, see on esimene käjusõna töötusega.“ Kristlikud lapsed kuuluvad oma wanemate sõna armastusest, olles usaldatavad ja õrnatundelikud. Ainult siis on meie kodu õnnelik. Paistku seepärast meie valguks kodus!

Kui me iga päev püüame ilmutada Kristuse meelt, siis taeva inglid seisavad meil kõrval ja aitavad meid. Palume Jumalat, et me Püha Vaimu abil võiksime juba lastena olla tema järelkäijad, kes oma valguist teistele lastele paista lasuvad.

Valimised aastavahetusel

Nasta lõppedes tuleb kogudustes jälle aegjasti korraldada valimisi. Ametnikud, kes teenisid läinud aastal kogudust, on teinud oma töö. Uueks aastaks tuleb valida kas needjamad või uued isikud ametisse.

Valimise kord on meil üldiselt teada nii põhikirjast, koguduse korrast ja Jumala Sõnast. Käidagu siis nende järgi.

Piirkonna vanemad, ametisse õnnistatud jutlustajad, hoolitsevad valimiste läbiviimise eest oma piirkonnas, ja kus pole piirkonna vanemat, selle eest hoolitseb Liidu juhatus. Kogudused astugu nendega aegjasti ühendusse.

Valimiste aeg on hoodus pühade ajal ja varsti pärast seda. Ei ole soovitatav valimisi edasi lükata kaugele uude aastasse, väljaarvatud eri juhtumid ja eri kohad, kus ei saa talvel valimisi korraldada.

Nimetusnõukogud tehku oma töö Jumala Waimu juhtimisel ja erapooletult. Minult Jumala töö ja koguduse edu olgu silmis nõukogul. Isiklikud asjad jäägu nõukogust eemale. Palverõõmus tehtagu töö nõukogus. Piirkonna vanemad on ka nimetusnõukogus abiks ja juhatajaks.

Ametnikud koguduses, keda selleks walitakse, olgu usu- ja Jumala inimesed. Ustavad koguduses nii töes kui wahendeis. Ei ükski, kes ei ole truud Isjanda oma andmises, ei pea mingis ametis olema ega ka mitte nimetusnõukogus. Kogu-

duse ametnikud on kui ohwitserid wäehulga ees. Kuidas wäehulga ees, nii ka sõdurid järel. Koguduse ametnikud olgu liikumise kaitsjad isikud, kellele on kallis Jumala töö ja rahwas ja kes wõtavad selle omaks teiseks eluks. Koguduse ametnikud olgu palwemehed, — isikud, kes Isjanda karja igapäew Jumala ette kannawad ja iseennast ilma wõeta ja laitmata karja ees hoiawad. Koguduse ametnikud olgu ühemeelse-isiksused nii kogudusele kui ka üldtöö juhatusse. Ühenduses on tugevus.

Koguduse ametnike kohta võiks veel palju öelda, aga me võime jeda kõike leida Piiblikirjas ja sellekohases kirjanduses. Lugegem jeda, — eriti need, kelle hooletaks on ametnike nimekirja koostada, ja ametnikud, keda walitakse.

Koguduseliihtmed, — palwetagem ametnike walimise pärast. Palwetagem nimetusnõukogu pärast. Palwetagem Jumala töö pärast üldse teie koguduses, liidus ja terwes suures, laias maailmas. Ja Jumal õnnistab siis oma tööd ja juhib jeda ise. „Siis ei ole rüüid midagi see, kes istutab, ega see, kes kastab, waid Jumal, kes kasvatab. Aga kes istutab ja kes kastab, need on ühesugused; aga igauks saab oma palga oma töö järele, sest meie oleme Jumala abimehed, teie olete Jumala põllumaa ja Jumala hoone.“ 1. Kor. 3, 7—9.

Liidu eimees.

Tööst Petseris

Armiad kaaswõitlejad!

Meie terwitame teid ja soovime teiega käsikäes töötada Jumala töös. „Waatama läkitan ingli sinu eele, et ta sind tee peal hoiab ja wiib sind sinna paika, mis ma olen walmistanud.“

Ma sõitisin 20. oktoobril j. a. Petserisse ja algasin tööd siinsete wenelaste seas. Wõime, et Jumal õnnistab siin meie tööd, sest siin on palju hingi taewariigi jaoks. Meie koosolekuid külastatakse hästi. Kuid ka waenlane ei maga, waid püüab talistada meie tööd. Kuid talistus ei suuda peatada tööd, mille on alustanud Jumal. Oh! küll ümbruskonna elanikud waatawad meie tööle küsiwa pilguga, suureneb huwi järjekindlalt. Osawõtt koosolekuteist on hea. Puuhugu tuuled põhjast wõi idast — see ainult süütab armastustuld põlema Jumala sõna wastu.

Sedawennad, alustatud töö nõuab kõikide jõudude pingutust meie poolt. Meie siin oleme üksi,

Pühapäevakooli lapsed Petseris. Tagumises reas jutl. D. Platonov.

waenlase wiha on suur. Kuid meie siiski teame, et Jumal walitseb oma sõna üle. Meie, wäikene Petseri grupp, palume, et te palwetajate meie eest ja kirutajate meile abistawa käe. Meil siin

on alustatud lootustäratav töö eesti ja vene laste seas. Lapsed külastavad meie pühapäevakooli, kus me neile õpetame Jumala sõna.

7. novembril oli meil pühapäevakooli avamine ja Jumal õnnistas meie tööd. Tuba esimesel koosolekul oli 43 last. Meie uurisime üheskoos Jumala sõna ja laulsime waimulikku laule. Koolitunni lõppedes oli meil ühine söömaaeg, kus jagati lastele 9 kilo saia ja 17 liitrit kakaod. 14. novembril kogunes pühapäevakooli 55 last. Pärast õppetundi anti lastele jälle kehakinnitust, milleks tarvitati 11 kilo saia ja 20 liitrit kakaod. Laste nägude järele otsustades kannatavad paljud alatoitluse all; ka laste riietus tunnistab äärmisest kehwise. Meie heategewust hinnatakse siin lastewanemate poolt väga. Mitmed rõõmustavad nende laste eest hoolitsemise pärast ja tänawad meid pisaajil, kuid on ka mõned, kes waatavad meie tegewusele umbusklikult. Tuleb wõita ka nende poolehoid. Laste seas on suur huwi meie töö vastu. Nad on tahtlikud õppima.

Kord koosoleku ruumist lahkudes ma nägin üht poisikest ootawat wäljas ukse juures. Nähes mind tulewat ta astus julgelt minu poole ja ütles: „Ma tahaksin teiega kõneleda. Kas ma wõiksin õppida teie koolis ja saada misjonäriks?“ Ma julgustasin teda ja lubasin teha, mis wõimalik, lisades, et Jumal wõib meie soovid täita, kui me omalt poolt teeme mis wõimalik, ja kui oleme walmis end tema tööle pühendama. Õppevahendite puudus takistab siin väga meie tööd. Me wajame Uusi Testamente. Lastel puudub wõimalus neid osta. Ka puuduwad neil soojad riided ja jalatsid, et tulla pühapäevakooli.

„Misjoniteadete“

sisu ei vanane, seda läheb alati tarvis, seepärast koguge kõik numbrid järjekorras ja kõitke raamatuks

TELLIGE „MISJONITEATED“
1938. AASTAKS!

Pööran siin palwega meie liikmete poole: tundke neile waimulikuis pimeduses ja ainelises kehwise lastele saaja ja aidake neid. Kellel wõimalik annetagu kantud, kuid korralikke laste riideid ja jalatsid. Ka rahaline abi on väga wajalik. Sellega wõime osta Uusi Testamente ja muid õppeabinõusid. Palun tehke seda wõimalikult jõulult.

Tahked annetajad palun oma annetused saata Liidu kontori Merepuiestee 14-a, Tallinnas, wõi ka otse mulle Belseri, Tartu t. 36-a, D. Blatonow.

„Õdesti, mina ütlen teile, mis teie iial olete teinud ähhele nendesinaste mu vähema wendade jaoks, seda olete teie mulle teinud.“ Matt. 25, 40.

Siidamlikult terwitades ja annetajaid ette tänades
D. Blatonow.

Tänu töö eest

Taewa Jsa aitab oma lapsi nende wõitluses ja töös. Nende waew ja tegu on temal teada. „Ma tean sinu tegusid ja tööd,“ ütleb truu ja ustaw tunnistaja. Tunneme heameelt ja tänu Jssanda vastu, et oleme tohtinud olla Tema taastöölised juures ewangeeliumitöös.

Käesolewa aasta lõikustanutöö oli kõijeks ja juureks ülesandeks. Me asusime selle teostamisele palwes ja usus. Taewas on õnnistanud meie pingutusi. Müüd wõime waadata tagasi tehtud tööle ja tunda selle üle heameelt. Mõnenädalise pingutuse järele wõisime panna lehwima töö wõidulipu. Tänu Taewa Jsa vastu täidab meie südameid.

Teame, et Tema abil oleme wõinud teha oma osa ja saawutada eesmärgi. Töö wiil on taajaks töö eest.

Liidu juhatus hindab kõikide ustawate õde-wendade kaasabi lõikustanutöös. Teame, et olete ohwerdanud oma aja ja näinud waewa. Meil on eriline rõõm teada, et töö polnud kühine: Snimes-tele on wiidud tõekmullutust; töötelijad on ise maitanud Jumala õnnistusi, sest kes teisi kastab saab ise kastatud. Jssandal on heameel tööteli-jaist. Alwaldame teile tänu töö eest ja soovime palwes, et Jumala õnnistus hingaks töötelijail ja tehtud töö. Liidu juhatus.

Misjonipõllud

10. loeng — 4. detsembril.

Nigeeria vajadused.

Kui Robert Moffat ütles David Livingstone'le: „Ma olen näinud Aafrikas mõnikord hommikupäetse väikeses suitsu tõusvat tubandetest külalist, kuhu ei ole veel saanud ühegi misjonäri jalga“, sai Livingstone süda liigutatud ja ta vastas: „Ma pean kohe minema Aafrikasse.“

Kui me oma misjonimajades Ibadenis, meie uniooni asukohas, näeme linna läheduses elava 300.000 aafriklase omnidest tõusvat suitsu, siis võime väga hästi järele aimata, mis Livingstone liigutas.

Peale Ibadeni on veel teisi linnu rohete elanikutega, kuhu peab ka minema kuulutus. Kuna isemaal töö lõpneb kiiresti, on suurtes linnades nagu Lagos, Abeokuta, Ibaden, Bennis j. t. tehtud alles veel nõrk algus. Kõik lõvitatakse seal juba meie kirjan- dust, aga meil on puudus evangeeliumitööstest.

Nigeeria kaks tähtsamat provintsi juhid on pööranud meie poole, et me nende maa-aladel tööd alustaksime, aga tänini ei ole see olnud meil võimalik. Juba kuus aastat oleme selle peale mõtelnud, et saaksime vähemalt ühe kogunud pühendunud musta evangeelisti saata suurtesse linnadesse, aga ikka veel ootame ja loodame ja palvetame.

Kuhu meie õed-vennad tulevad, seal nad annavad tunnistuse tööst, ja selle tulemusena tekitavad grupid hingamispäevapäijaid, kes paluvad õpetajat. Viimase kuue aasta jooksul oleme läbistiku igal kuul alustanud ühe hingamispäevapäiooli, ja praegu on üle 30 gruppi ilma evangeelistita, kes neid võiks edasi õpetada töes. Meil on rõõm näha, kuidas paganad loobuvad ebajumala-teenistusest ja nõidusest ja joonistest ja kõlvatusest; aga meile teeb valu, et me ei saa neile saata evangeeliste, kes neid põhjalikult õpetaksid.

Igal pool kasvab igatsus töö järele meie kirjan- duse mõjul. Ka teiste misjonistide õpetajad ja jut- lustajad ostavad meie kirjan- dust, isegi rooma-katoliku kooliõpetajad on oma raamatute hulka asetanud meie raamatu „Biibililugemised“. Mitmes kohas on ustat- wate kirjan- dusevangelistide töö tulemusena tekkinud hingamispäevapäijate grupid.

Mitte kaua aega tagasi tuli üks delegatsioon meie juure. Nad olid saadetud ühe grupi poolt, kes juba mõnda aega pidanud hingamispäeva ja nüüd paluvad õpetajat. Mõningate päevade eest teatas meie laas- tööline wend Siilihan kirja teel, kuidas tema leidnud 80 hingamispäevapäijat. Nad peavad juba mõnda aastat Iislanda päeva, ilma et oleks teadnud teistest usulaaslastest peale mõne uskliku Bodas, kus oli lord ristimine. Ka need inimesed paluvad kedagi õpetajat.

11. loeng — 11. detsembril.

Wõimalused Kambas.

Kuigi see maa asub ekvaatori piirkonnas, ei ole kõrge pinna tõttu üleliiga soe. Selgel hom- mikul võib näha maa kummalgi piiril asuwaid lumega kaetud Aafrika hiiglamägesid — Kili- mandsharot ja Keniat.

Kambased on rahwas, mis koosneb mitmest suguharust. Hästi üles haritud mäenõlvakud annavad hea tunnistuse nende tööstusest. Mis meid aga enam huvitab, on see, et nad moodus- tavad kaitsewälli islami vastu, et see ei saa tun- gida sissemaale. Juba sajandeid aastaid on ta tõrkunud waleprohweeti õpetusi vastu wõtmast. Ja siiski on ainult wähe misjonitööd tehtud nen- de keskel. Praegu töötab nende juures ainult üks selts.

Wihise aja eest tegime ühele noorele aafrik- lajale ülesandeks alata tööd selle suguharu juu- res. Ta oli nende keele ja kommetega harjuma- ta. Olukorrad ei paistnud temale julgustawad. Oli tekkinud halb kuuludusi juba enne teda ja nii ta ei leidnud kujukil wastuwõttu. Ühest kohast teise käies tal tuli tihti wäljas ööbida. Ta oli ehtne pioneer.

Baari kuu pärast wõtsid mõned töö vastu. Nii kaks kasvab wastuseis. Teda taheti mine- ma saata. Kui nad tahtsid ehitada palwela, keel- duti neile luba andmast. Nii nad pidasid hinga- mispäewa koosolekud puu warjus.

Selle grupi töö kandus edasi teisegi kohta. Seal peakil andis loa palwela ehitamiseks ja kait- ses meie seisukoha walitfuse ees.

Sellest peale on tee meie tööle imeliselt ta- handatud. Walitfusus on meie tööga rahul. Keegi ametnik oli meie juurel koosolekul, mille üle ta tegi kiitwa otfuse. Meile lubati afuda tööle ka teistes- se kohtadesse.

12. loeng — 18. detsembril.

Abipalwed Nigeeriaft.

Siin endises orjafadamas Aafrikas, mida wa- rem nimetati „Walgemehe haud“, kuulutawad meie misjonärid juba 20 aastat. Mõned on siin oma terwise kaotanud, mõned isegi oma elu jät- nud. Nende töö ja ohwer ei ole olnud asjata, sest täna on meil üksnes Nigeerias üle 10.000 hingamispäevapäijaja, kes on rõõmsad selle tule- muse üle, aga me küsime ka, kas ei võiks teha veel rohkem. Kogu selle aja sees ei ole Nigeer-

riasse ajunud ühtegi meie arsti. On ainult kaks kolm väikest ravipunkti, mida misjonärid juhiwad. See aga ei vasta olevatele nõuetele ega meie töö tähtsusele.

Meie maa-alal on rahvastik kõige tihedam. Kui suureks õnnistuseks oleks meie töölistele, kui oleks ka arstlik töö. Tervistlik olukord Aafrika läänepool on nüüd paranenud, tänu valitsuse jammudele, kuid paljugi jääb veel juurida.

Möödunud aastal jängitajime maamulda meie sekretär-kassapidaja, keda tabas peaaumalaaria. Sde Raitt, kes oli avanud meie esimese kiitarlastekooli, haigestus kollatõvest ja mõitles nädalate viisi elu ja surmaga. Mitmed teised on olnud raskesti haiged. Siiski mõtleme siin vähem oma töölistele kui suurtele rahvamasšidele, kes on veel peaaegit ilma ühegi arstijabita. Küll on valitsus ja teised misjonijeltsid hoolt kannud, et tähtsamates linnades haiglad ajutada, aga ifkagi on neist puudus. Reis läbi külad võib küllalt ilmutada sealset vajadusi. On palju wigaseid, jalutuid ja pimedaid. Armetud pidalitõbijed wajaawad abi. Tuba lapsed on puhtuse puuduse tõttu haigustele jaagiks.

Me tahame neid aidata, aga selleks peab meil olema arstid ja haiglad. Me wajame vähemalt üht haiglat, kus ka haigeravijaid ette walmistada.

13. loeng — 25. detsembril.

Meie misjoniüleanded Ida- ja Lääne-Aafrikas.

Põhja-Euroopa diivisjonil on täita suur misjoniüleanne. Nendele antud misjonipõld ulatab musta mandri idapiirist läänepiirini. Selles

maa-alas asuwad mitmete Euroopa riikide asumaad, mandaatmaad ja kaitsepiirkonnad. Kofku elab siin üle 66 miljoni elaniku. Need kuuluvad tuhandetesse suguharudesse, ning keelemurdeid on üle mitme saja.

Sellel maa-alal, kus oleme jeni töötanud, elab umbes kakskolmandiku rahvastikut. Ülejäänutel on waewalt olnud võimalus kuulda kolme-ingli-kuulutust. Megi seal, kus meie misjonärid on tööd alanud, ulatab nende mõju wõrdlemisi wähesele alale. Jääb veel teha suur töö. Meil on häid wäljawaateid nii mõnegi piirkonna kohta.

Mõne aja eest otjustati alata arstlikku tööd Nigerias. Me algasime seal tööd 1914. aastal, ja igal aastal on olnud tööl tagajärge. 1923 oli liikmete arv 315, ja 1936. aasta lõpul 1740.

Nigeeria on kõige rahwarikkam maakoht. Seal elab 20 milj. elanikku ja on 226 keelemurret. Kannikualad on siin kõige tervisekahjulikumad, mis üldse maailmas. Kaks misjonitöölist on siin maetud, mitmed on haiglaselt koju pöörnud.

Meil ei ole veel küllalt mõjuvat arstlikku tööd, on ainult siin seal väikesed ravipunktid. Tööga tehti algus 1898. aastal, alates Kuldranikul. Me näeme ette aega, millal arstlik töö wõtab siin tähtsa koha meie misjonitöös. Meil on teha Nigeria pidalitõbiste jaoks suur töö.

Täna, aasta wiimasel hingamispäewal, on meid kutjutud tooma suurem and Issanda töö jaoks.

Jumala armastus

Noor jutlustaja Moorehouse jutlustas fõrd fõefaemuritele Põhja-Ingliismaal, kui teiste seas tuli sisse Jfe Miller, keegi kurikuulus lärmitseja ja istus esiritta.

Jutlustajad ja korraldajad wärijesid selle kurja mehe pärast, kuna ta oli ähwardanud nurja ajada koosoleku. Moorehouse jutlustas Jumala armastusest, mis awaldub Teesuses Kristuses ja kõnes pühidis ta kätte jaada tigeada fõefaemuri südant.

Pärast koosolekut kogunesid teised jutlustajad Moorehouse ümber ja ütlesid: „Henry, sa kõnelesid täna küll walel teemil ja liig pehmelt. Sa oleks pidanud jutlustama kohutawasti karistusest, mis ootab patust. See oleks wast weel wõinud kuigi palju mõjuda Millerile.“

„Mul on kahju,“ wastas noor jutlustaja, „et ma ei kõneleminud temale õigel teemil, kuigi tahtsin teda südamest aidata.“

Kaevandustöölise läks koju. Naine jooksis lastele ette, pühides neid warjata isa wodatawa wihahoo eest. Naise investuseks mees polnudki joobnud. Ta lähenes naisele, kuid mitte, et teha talle häda, waid kätt õrnalt naise ümber pannes, ütles ta: „Tänu Jumalale, kes andis sulle tagasi minu mehe,“ ja surudes kofkunuid lapsi enda wastu ta jattas: „Minu lapsukesed, Jumal andis teile tagasi teie isa. Pakvetagem nüüd!“ Nad lastusid põlvedele. Täff aega oli kuulda waid muksumist, siis tulid üle mehe huulte lapseas õpitud pakwefõnad, ning jiiit algas nende perekonnale uus elu, mille põhjutanud Jumala armastus.

Wäljaandja: S. B. Adw. K. Eesti Liit. Toimetus ja talitus: Merepuiestee 14-a. Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Pärengrub. Witoimetaja: S. Bitt.

Tellimishind: Üksiknumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti jooksew arwe 192.

„Siitrukk“, Tallinn, Kiiütli 4. 1937.